

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ερ.
"Πυλότης"

Ελσα' πάλιν

Ερ. τμήμα.

ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΗ ΤΑΧ ΑΥΡΙΟΝ ΕΣΕΤ ΑΜΕΙΝΟΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1936 Τεύχος

19

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Γραφεία Γ' Σεπτεμβρίου 26

♦ Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΣΩΤ. ΚΟΝΤΟΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Ετησία:

Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου δραχ. 60
Διὰ τὰ μὴ μέλη » 100

Ἑξάμηνος:

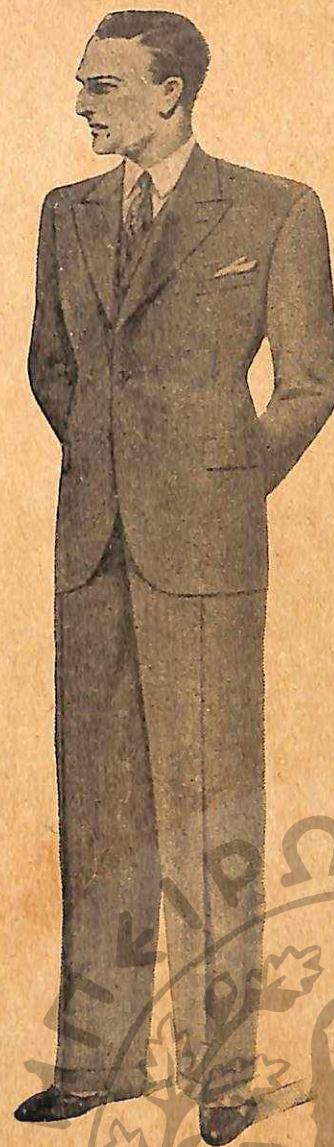
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου δραχ. 35
Διὰ τὰ μὴ μέλη » 55

Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Γεγονότα καὶ σχόλια, τῆς συντάξεως	Σελ.	1.—
Οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνασκόπησις, τῆς συντάξεως .	»	3.—
Ὁ Δωρητής, Χρονογράφημα, τοῦ κ. Μ.	»	6.—
Ἀγῶνες τοῦ Ἀλῆ Πασῖα κατὰ τῆς Τοπαρχίας Δελβί- νου, ἱστορικὴ μελέτη τοῦ κ. Β. Μπαρᾶ . . .	»	7.—
Ὁ Γάμος στὴ Λιουντζουριά (τέλος) λαογραφικὴ μελέτη τοῦ κ. Ἀλ. Μαρμπούλου	»	12.—
Ὁ Γενίτσaros, μονόπρακτο δράμα τοῦ κ. Τ. Βιδούρη . .	»	14.—
Τὰ ἱστορικὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὰ σωζόμενα κειμή- λια τοῦ Δρυάνου, τοῦ κ. Μιχ. Καλυβοπούλου . . .	»	20.—
Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς πρὸς τὴν Κοινότητα Μουζίνas (ἀντίγραφον ἐπιστολῆς)	»	24.—
Ἀπὸ τὴν θυμοσοφίαν τοῦ λαοῦ μας (λαογραφικὰ ἀνέκδοτα)	»	25.—
Ἡ ἐπανεγερσις τῆς «Παναγιᾶς» Λεοντίσας	»	26.—
Τὰ λειτουργοῦντα ἐν Β. Ἡπείρῳ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα) (λεπτομερὲς πίναξ)	»	28.—
Εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Πατρίδα	»	29.—

“Ἐνα κομψό, καλορραμένο ἀνδρικό κοστούμι
θὰ ἐπιτύχετε μόνον στοῦ

ΣΠΥΡΟΥ ΖΙΟΥΠΑ

Ράπτου — Σοφοκλέους 1

Ὑλικά στερεὰ — Ἐφαρμογὴ τελεία
ἀφιλοκερδὴς ἐξυπηρέτησις

Κεντρικόν Διαγνωστικόν
Ἰνστιτούτον Ἀθηνῶν

26 Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 26

Διευθυντῆς - Ἱατρὸς
Κωνσταντῖνος Ι. Ζαρπαλᾶς

Τμῆμα ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν
Φυματιολογικὸν κέντρον

AKTINES ROENTGEN

Θεραπείαι: Δι' ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, ὑπε-
ρερυθρῶν ἀκτίνων, ὑπερβραχέων κυμάτων

Τμῆμα ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν
Χειρουργικὰ — Γυναικολογικὰ

Ἐκαστον τμῆμα διευθύνεται παρ' εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἡ ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΤΟΣ Β'

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1936

ΤΕΥΧΟΣ 19

Διευθύνεται ὑπὸ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς | Ἀρχισυντάκτης ΑΛ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Κατὰ τῆς ἡρωσότη-
του Χειμάρρας

Ἡ ὁκτώβριος ἐπανῆλθε με-
τὴν ἐπανάλη-
ψιν τῶν βιο-
πραγίων ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανι-
κῶν Ἀρχῶν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς
μειονότητος.

Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀδυνηρόν.
Φαίνεται ἀτυχῶς ὅτι ἡ Ἀλβανία
δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ συμμορ-
φωθῇ πρὸς τὰς βασικὰς διεθνεῖς
διατάξεις οὔτε νὰ ἐγκλιματισθῇ
εἰς τὰ πλαίσια αὐτῶν πρὸς τὸ δι-
καίον τῆς μειονότητος καὶ τὸ συμ-
φέρον αὐτῆς τῆς ἰδίας.

Νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αἱ Ἀλβανι-
καὶ ἀρχαὶ ἐνεργοῦν οὐχὶ κατ' ἐμ-
πνευσιν τοῦ Κέντρου; Ἀλλὰ αἱ πι-
έσεις κατὰ τῶν ἀτυχῶν κατοίκων
τῆς περιοχῆς Χειμάρρας ἤρχισαν
φθίνοντος τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ
ἐσυνεχίσθησαν μετὰ διαρκὴ πρόοδον
καθ' ὅλον τὸν Ὀκτώβριον. Αὕτη
δὲ ἡ συνέχεια μιᾶς λυπηρᾶς τα-
κτικῆς μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις.

Αἱ Ἑλληνοαλβα-
νικαὶ σχέσεις

Ἡ στήλη αὕτη
ἀπὸ τῆς χαρὰς
γῆς τῆς ἀκόμη
δὲν ἔπαυσε ἀ-
γωνιζομένη διὰ τὴν ὡραίαν ἰδέαν
τῆς καλλιέργειας τῶν Ἑλληνοαλ-
βανικῶν σχέσεων ὑπὸ ὀρισμένης
προϋποθέσεως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἡμερᾶς διδασκάλων τοῦ Γένους,

ἦν φθάνουν αἱ κραυγαὶ τῆς ἀτυ-
χοῦς Χειμάρρας πνιγομένης ἀπὸ
ἐκπαιδευτικὴν ἀσφυξίαν μετὰ μέ-
τρα τῶν Ἀλβανικῶν ἀρχῶν, δικαι-
οῦται νομίζομεν, νὰ προβῇ εἰς μί-
αν διαπίστωσιν. Ἡπατήθη ἀσφα-
λῶς πιστεύσασα ὅτι ὑπῆρχε δυνα-
τότης διὰ τὴν πραγματοποίησιν
τῆς ἰδέας ἐκείνης.

Ἡ πείρα ὅμως ἐν συνεργείᾳ με-
τὴν στοιχειώδη φρόνησιν μᾶς δι-
δάσκουν ὅτι εἶναι ἀτοπώτατον νὰ
ἐπιμείνωμεν εἰς ἓνα στεῖρον ἄγο-
νον καὶ ρωμαντικὸν ἰδεαλισμόν,
ἐφ' ὅσον αἱ προϋποθέσεις ἐκείναι
ἐφ' ὧν θὰ ἐστηρίζετο ὅλη ἡ προ-
σπάθεια εἶναι πρᾶγμα ἀνέφικτον.

Κατὰ τὰς τελευ-
ταίας ἡμέρας τοῦ
τοῦ Ἀρκακίου Ὀκτωβρίου ἤρξα-
το ὁ ἐορτασμός
τῆς ἐκατοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς
συστάσεως τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς
Ἑταιρίας.

Ἡ σκέψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ στρέ-
φεται καὶ πάλιν πρὸς ἓνα μικρὸν
χωρίον τῆς πατρίδος μας τὴν Χο-
τόβα τῆς Πρέμετης τῆς Β. Ἠπεί-
ρου, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ αἰμνήστος
Ἀπόστολος Ἀρσάκης, ὁ πρῶτος
μέγας εὐεργέτης τῆς Φιλεκπαιδευ-
τικῆς Ἑταιρίας, ὁ ὁποῖος ἐπροικο-
δότησε μετὰ γενναίαν ἐπιχορήγησιν
τὴν μεγάλην ἐκπαιδευτικὴν προσ-
πάθειαν τῶν αἰμνήστων Ι. Κοκώ-
νη καὶ Γενναδίου, Ἠπειρώτου,

μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους,
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΚΟΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Ἀχόρα

ΗΜΕΡΟΜ. 9-8-80

ΑΡΙΘ. 28502

διά τὴν μόρφωσιν τῆς Ἑλληνίδος Γυναικός.

Σεμνυνόμεθα διὰ τὰς συγκινητικὰς τελετὰς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, πρὸς τὰς ὁποίας ἔχομεν μίαν ἰδιαιτέραν συγγένειαν καὶ ἐκφράζομεν τὴν μεγάλην μας χαρὰν, διότι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρσάκη καὶ τῆς εὐάνδρου Ἡλείρου ἐκόσμησε τοὺς πανηγυρικοὺς ὅλων τῶν ἀγορῶν ἡχῆσαν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Πανελληνίου. Ἐκ παραλλήλου ὁμοῦς ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκδηλώσωμε καὶ τὴν πικρίαν μας, διότι οἱ ὀργανωταὶ τῶν ἐορτῶν αὐτῶν δὲν ἐφρόντισαν διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσιν καὶ τῆς ἐνδόξου γενετείας τοῦ ἀειμνήστου Ἀρσάκη, τῆς Χοτόβας ἀσῆμου σήμερον καὶ στερομένης καὶ αὐτῆς τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεφράζετο πάντοτε μὲ στοργὴν καὶ «μουσοτροφεῖον» εἰς τὰς διαθήκας τὴν ὠνόμαζε καὶ τὴν ἠθέλε, ἀντιπροσώπευσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε

τὴν θέσιν τοῦ πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ ἡμέτερος Σύλλογος.

☉☉☉

Ὁ Βορειοηπειώτικος ὁ Ἕλληνας Τύπος ρωτικὸς ὁ Ἕλληνας Τύπος ἔκφραζει αἰσθήματα βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται πάντοτε παραστάτης του, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ ἀρθρογραφία καὶ τὰ δημοσιεύματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν Χειμάρρᾳ. Ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὴν «Ἑστίαν» μὴ παύσαντες ἐν τῇ ἐνδελεχείᾳ τῆς μερίμνης διὰ τὰ ἔθνη καὶ ζητήματα νὰ ὑψώνῃ φωνήν, ὅσας ἡ ἀτυχὴς ὁμογενὴς μειονότης ἐν Ἀλβανίᾳ πληρώνει τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἀκράδαντου ἀποφάσεώς της νὰ ἐμμελῇ εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην τῆς συνείδησιν, ὁμολογεῖ πολλὰς χάριτας.

«... Εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ φθάσωμε στὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα γιὰ νὰ μπορέσουμε ἡμεῖς μὲν νὰ καυχώμεθα μὴ μὲν ὅτι τὸν τόπον μας τὸν ἐσηκώσαμε ἐπάνω καὶ εἰς τὰ παιδιὰ μας νὰ παραδώσουμε Πατρίδα ἰσχυρότερη καὶ καλλίτερη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ τῆς 25 Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Συλλαλητήριον τῆς Θεσσαλονίκης).

«... Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μεγάλη μάνα ὅλων μας... εἴθε πραγματικὰ παιδιὰ της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχὴ της εἶναι μέσα στὴν ψυχὴ σας, σεῖς οἱ ἴδιοι, ἀγῶνα καὶ κορίτσια εἴθε ἡ Ἑλλάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σημαίας τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἐκ τῆς «Δημοκρατίας» τοῦ Ἀργυροκάστρου ἀναδημοσιεύομεν τὸν λόγον τοῦ Ὁρόνου τῆς Ἀλβανίας τὸν ἐκφωνηθέντα ἐνώπιον τῆς Ἀλβανικῆς Βουλῆς.

Ἐξ ὅσων ἀναγινώσκει τις καὶ ἐξ ὅσων δύναται νὰ συμπεράνῃ λίαν ἐπαρκῶς θὰ χαρακτηρίσῃ τὸσον τὰς ἐξωτερικὰς τῆς Ἀλβανίας σχέσεις καὶ τὴν διπλωματικὴν τῆς θέσιν, ὅσον καὶ τὴν οικονομικὴν, πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν τῆς κατάστασιν.

Ὁ λόγος τοῦ Ὁρόνου

ὁ ἐκφωνηθεὶς ἐνώπιον τῆς Βουλῆς

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου τῆς Βουλῆς τὴν 15ην Ὀκτωβρίου διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τετραετοῦς διαρκείας τῆς δευτέρας περιόδου, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Μεχντῆ Φράσσερι ἀνέγνωσε τὸν λόγον, ὃν ἀπηύθυνε ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ τὸν ὁποῖον ἤκουσαν ὄρθιοι πάντες οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς.

Ἰδοὺ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λόγου.

Κύριοι Βουλευταὶ

Κατὰ τὴν πολὺτιμον ταύτην στιγμὴν, ἀπευθύνω εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους λόγους καὶ σκέψεις δι' ὅσα ἔχουν γίνεαι καὶ πρὸ πάντων δι' ὅσα θέλουσι γίνεαι διὰ τὸ καλὸν τοῦ Κράτους. Θέλω νὰ προσθέσω ὡς πρῶτον τὴν μεγάλην ἀνάγκην τῆς ἐπιτεύξεως, εἰς τὴν δημοσίαν ζωὴν, μιᾶς ἀτμοσφαίρας πλήρους ἀρμονίας καὶ ἐθνικῆς ἐνώσεως, ὅσον τὸ δυνατόν ἰσχυροτέρως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τὴν ἀρκετὰ ἀνήσυχον, ποὺ διέρχεται ὁ Κόσμος, ἡ κυριωτέρα ὑποχρέωσις πάντων τῶν τέκνων

τοῦ ἔθνους πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσπάθεια πρὸς ἰσχυροποίησιν τῆς ἀδελφωσύνης τῶν στοιχείων, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, διὰ νὰ παραμερισθῶσιν τὰ αἷτια τῆς διαιρέσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου τοῦ ἀνισχύρου τοῦ Κράτους, καὶ ἡ ὑποστήριξις μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν οἰωνοδήποτε ἔργων καὶ δι' ὁποιοὶδήποτε εἶναι, ὅταν ταῦτα βοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Κράτους....

Αἱ σχέσεις μας μὲ τὴν Ἰταλίαν, ἐρειδόμεναι πάντοτε εἰς τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ τὰ καλῶς ἐννοούμενα ἀμοιβαῖα συμφέροντα, τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐκέρδισαν νέα στοιχεῖα πρὸς ὄφελος μιᾶς συνεργασίας πλέον εὐρείας καὶ ἐπωφελοῦς. Ἡ πλέον ζωντανὴ ἀπόδειξις τῆς φιλίας ταύτης εἶναι ἡ σύναψις τῶν συμφωνιῶν τῶν ὑπογραφεισῶν ἐν Τιράνοισι τὴν 19ην Μαρτίου 1936, συμφωνιῶν, τὰς ὁποίας Σεῖς ἐξετιμήσατε, ὡς ἔπρεπε κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ταύτης.

Εἰς τὸ πεδῖον τῶν δημοσίων οικονομικῶν καὶ τῆς ἐθνικῆς οικονομίας, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐνάρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νέων συμφωνιῶν μὲ τὴν Ἰταλίαν, διεπιστώθη μία καλλιτέρευσις προφανής. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ καλλιτέρευσις αὕτη θὰ εἶναι συνεχὴς καὶ θ' αὐξηθῇ εἰς τὸ μέτρον τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ δημιουργηθοῦν, πρὸ παντός, εἰς τὸν κλάδον τῆς οἰκονομίας. Ἡ γενικὴ κατάστασις εἶναι σήμερον τοιαύτη, ὥστε μᾶς ὑποχρεώνει νὰ συγκεντρώσωμεν ὅλας τὰς προσπάθειάς μας διὰ τὴν οἰκονομικὴν καλλιτέρευσιν τοῦ τόπου, διὰ τοῦ-

το ένα έργον τοιοῦτον ήρχισε καί πρέπει νά εξακολουθήσῃ....

Όρος άπαραίτητος διά πᾶσαν καλήν δρᾶσιν τοῦ Κράτους εἶναι ἡ ἐσωτερική ήσυχία, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς πολίτας τήν ἄσκησιν πάντων τῶν δικαιωμάτων καί νομίμων ὠφελημάτων. Εὐτυ- χῶς ἡ ήσυχία αὕτη εἶναι ἀδιατά- ρακτος εἰς τὸ Κράτος μας καί τὰ διοικητικὰ ὅργανα ὁμοῦ με τήν χω- ροφυλακὴν συνεργάζονται στενῶς καί ὠφελίμως διά τὸν σκοπὸν τοῦ- τον.

Εἰς τὸν στρατὸν, ὅπως μέχρι σήμερον, θάστραφῇ ἡ πλέονμεγάλῃ μέριμνα, ἵνα καλλιτερεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἡ θέσις του καί κατὰ τρόπον, ὥστε νά εἶναι πάντοτε ἔ- τσιμος, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτε- ρον διά τήν ἀποστολήν, ποῦ ἔχει καί συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς καταστάσεως.

Κύριοι βουλευταί

Διά νά δώσω τέλος κατ' εὐτυχῇ τρόπον εἰς τήν δευτέραν κοινο- βουλευτικὴν περίοδον, σᾶς καλῶ ὅπως χρησιμοποιεῖσθε κατὰ τὸν πλέον ἐπωφελῇ τρόπον τὸν βρα- χύν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἀπομένει μέ- χρι τοῦ τέλους τῆς κοινοβουλευ- τικῆς ταύτης περιόδου. Κατὰ πρῶ- τον δέον νά ἐρμηνευθοῦν σημεία τινὰ τοῦ Συντάγματος, ὅσον ἀφο- ρᾷ τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογάς....

Ἀκολουθῶς ἔχετε νά ψηφίσετε μερικὰ νομοθετικὰ Διατάγματα, τὰ ὁποία ἐτέθησαν ἐν ἰσχύει, ἐπει- δὴ εἶχον ἐπείγοντα χαρακτήρα καί μερικὰ νομοσχέδια τὰ ὁποία θά ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τῆς Κυβερ- νήσεως, καί διὰ τὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς καί τὸ τοῦ ἐκτάκτου προϋπολογισμοῦ ὅ- σον ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ Γεωργικοῦ Δανείου. (*)

Σημ. Συντ. «Βορ. Ἡπείρου». Τὸ ἐν λόγῳ Γεωργικὸν δάνειον ἔχει τὴν μορφήν ἐσωτερι- κοῦ δανείου ἐνεργηθῆναι τὸ ἔτος 1932—1933, ὑ-

Παρατείνεται ἡ προθεσμία εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρίαν πρὸς ἀναζήτη- σιν πετρελαίων ἐν Ἀλβανίᾳ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξέδωσεν εἰς τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑ- πουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας :

Τὸ Σάββατον, 17 Ὀκτωβρίου 1936, ὑπεγράφη εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἡ νέα σύμ- βασις μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρίαν πετρελαίων.

Ἐκ μέρους τῆς Ἀλβανικῆς Κυ- βερνήσεως ὑπέγραψεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Δημή- τριος Μπεράτης καί ἐκ μέρους τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ὁ κ. Γκαμ- πιέλ Ντυφούρ, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρίας ταύτης ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο Ἀλβανο-Γαλλι- κὸν Συνδικατὸν καί ἡ ὁποία ἤδη ἠνώθη μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρίαν βιομηχανίας καί ἐμπορίας πετρε- λαίου — ὁμιλος Μαλοπόλσκα — ἁ- νώνυμον ἑταιρίαν μετὰ κέντρον τὸ Παρίσι καί κεφάλαια 196.818.500 γαλλικῶν φράγκων.

Βάσει τῆς νέας συμφωνίας, ἡ Ἑταιρία ἐδέχθη τὴν μεταβολὴν

πορευομένων πάντων τῶν ἐπαγγελματιῶν τοῦ κράτους ὅπως καταβάλωσι διὰ μίαν ἀκό- μη φορὰν τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος τῆς χρή- σεως 1930—1931 εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐφορί- ας τοῦ Κράτους, τὸ συλλεχθὲν δὲ τότε κεφά- λαιον θά ἀπετέλει τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς, ἣτις ἐμελλε νά ἰδρῇ θῇ οἱ δὲ καταβαλόντες τὸ ὡς ἄνω ποσὸν ἐπαγγελματῖαι ἐμελλον νά εἶναι οἱ πρῶτοι μέ- τοχοι τῆς Τραπεζῆς, λαμβάνοντες μετοχὰς ἀναλόγως τῆς εἰσφορᾶς των.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐποχὴν συνέπεσε νά ἔχῃ ἀναστελεῖ ἡ Ἱταλικὴ Κυβέρνησις τὰς ἐτησίαις ἐπιχορηγήσεις ἐκ δέκα ἐκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων πρὸς τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρ- νησιν. Ἡδὴ δὲ ὅτε, μετὰ τὴν νέαν συμφωνίαν τῶν Τιμάνων τῆς 19 Μαρτίου 1936 ἤρχισαν νά καταβάλλονται καί πάλιν αἱ ἐτησίαις κα- θιερωθεῖσαι χρηματικαὶ ἐπιχορηγήσεις ἡ Ἀλ- βανικὴ Κυβέρνησις συνήλθεν καί ἀπεφά- σε νά διαθέσῃ τὸ συλλεγὲν, ὅπως συνελέγη, τοῦ λαοῦ χρήμα, διὰ τὸν πρὸς ὃν κατὰ πρῶτον προώρῃσε σκοπὸν.

σημαντικῶν τινῶν ὄρων τῆς πρῶ- τῆς συμφωνίας τῆς 8 Δεκεμβρίου 1925. Τὰ κύρια σημεία τῆς νέας συμφωνίας εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ Ἑταιρεία καταβάλλει ἀμέ- σως φόρον ὠρισμένον εἰς 36.000 χρυσᾶ φράγκα καί ὑποχρεοῦται νά ἐγγυηθῇ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ποῦ ἀναλαμβάνει.

α) Μετὰ τὸ ὑλικὸν, ποῦ ἔχει ἐν Ἀλ- βανίᾳ καί ἐκείνῳ ποῦ θά φέρῃ με- τέπειτα.

β) Δεσμευμένους καταθέσεις εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκ 500.000 φράγκων χρυσῶν εἰς ὑποθηκικὰ χρεώγρα- φα τῆς Ἑταιρίας.

γ) 200.000 φράγκων χρυσῶν δέ- σμευσιν εἰς τὴν Τράπεζαν μέχρις οὗ φέρει τὸ νέον ὑλικόν, ἐντὸς ἑξ- μηνῶν.

2) Ἀναλαμβάνει νά διατρήσῃ τὸ ὀλιγότερον 10 φρέατα 100 μέ- τρων βάθους εἰς διαφόρους παρα- χωρηθείσας ζώνας καί κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριετῶν ἀναζητήσε- ων. Εἰς περίπτωσιν ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἡ ἑται- ρία ἀναλαμβάνει νά πληρώσῃ ὡς ἀποζημίωσιν ἐκ 360.000 φράγκων χρυσῶν τὸ πολὺ, ἐκπιπτομένων 32.400 φρ. χρυσῶν δι' ἑκάστον φρέ- αρ ποῦ θά ἀνοίξῃ.

3) Τὰ Κρατικὰ ὅργανα ἐνερ- γοῦν αὐστηρὸν ἔλεγχον εἰς τὸ ἔρ- γον τῆς Ἑταιρίας, ἡ ὁποία ὑπο- χρεοῦται νά γνωρίσῃ κάθε νέαν ἐργασίαν καί νά μὴ ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας πρὸ μιᾶς ἐγγράφου συμφωνίας εἰς μέρη ἐκτὸς τῆς πε- ριμέτρου τῶν ἐκχωρήσεων.

4) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ ἐτή- σιον προῖον τοῦ ἀκαθάρτου πετρε- λαίου φθάνῃ τὰς 50.000 τόννων, ἡ

Ἑταιρία ὑποχρεοῦται νά ἐγείρῃ ἕν x ἢ περισσότερα διυλιστήρια.

Τὰ προϊόντα τῶν διυλίσεων δύ- ναται νά τ' ἀγοράσῃ, τὸ Κράτος, εἰς τὰς τιμὰς τοῦ ἐμπορίου καί μέχρι ποσοῦ 20 ο/ο τοῦ προϊόντος μετ' ἐκπτώσιν 10 ο/ο κάτω τῶν τι- μῶν τοῦ ἐμπορίου.

5) Τὴν ὑποχρέωσιν ὥστε τὸ τε- χνικόν, διοικητικὸν καί ἐμπορικὸν προσωπικὸν νά προσλαμβάνεται ἐξ Ἀλβανῶν ὑπηκόων καθὼς καί οἱ ἐργάται καί νά μελετηθῇ ἡ ἀν- τικατάστασις τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' ὅσον εἴ- ναι δυνατόν, δι' ὑπηκόων Ἀλβα- νῶν. Διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὁ- ρῶν ἐργασίας, ἡ Ἑταιρία θά ὑπο- βληθῇ εἰς τοὺς ἐγκωρίους νόμους τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας καί μεταγε- νεστέρους, καί ἀναλαμβάνει νά ὁργανώσῃ, νά ἐγκαταστήσῃ καί νά συντηρῇ τὰ μέσα, ποῦ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν διαμονὴν καί ὑγείαν τῶν ἐργατῶν.

6) Δι' ἰδιαιτέρων ὄρων κανονίζε- ται ὁ τρόπος πωλήσεως τοῦ ἀκα- θάρτου πετρελαίου πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ διυλιστηρίου ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν, ποῦ τυχὸν θά ἐκδοθοῦν, ἡ ὑποχρέωσις ὅπως μὴ ἐκχωρεῖται ἡ παραχώρισις ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως κλπ.

Ἀπέναντι τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ- των ἡ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις ἐγ- κρίνει τὴν παράτασιν τῆς προθε- σμίας τῶν ἀναζητήσεων εἰς τρία ἔτη εἰς τέσσαρας ζώνας, τῆς Αὐ- λῶνος, τοῦ Μπερατίου τῆς Κορυ- τσᾶς καί τῆς Σκόδρας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΔΩΡΗΤΗΣ

Ἦρθε στὸ γραφεῖο κάποιο πρωί. Ἡ ὄλη του ἐμφάνισις ἦταν ἀκέρηα καὶ ὁλόκληρη πατρίδα.

Τὶ ἤθελε; Δὲν τῶλεγε σὲ κανένα. Τὸ στόμα του ἦταν τάφος. Κάποιο μεγάλο μυστικὸ κρατοῦσε καὶ ἔψαχνε τὸ κατάλληλο πρόσωπο γιὰ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ.

Ὑπάρχουν ψυχές, ποὺ καίγονται ἀπὸ μιὰ εὐγενική ἐσωτερικὴ φλόγα γιὰ τὸ καλό. Κι' ἡ Πατρίδα μας μπορεῖ νὰ καυχᾶται.

Μιὰ γοητὰ ἀπὸ τὴν Κορυτσᾶ πεθαίνοντας πρὸ ἑτῶν ἐδώριζε τὴν κατοικία της, τὴν μοναδικὴ περιουσία της σὶδ' Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο!

Τέτοιες συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις εὐγενικῆς προσφορᾶς ἀποτελοῦν παράδοσι γιὰ τὴν Ἑπειρο!

Καὶ αὐτός—Πάντο Παπᾶς τὸνομα, ντοκουμέντο γιὰ τὸν αὐριανὸ ἱστορικὸ, ποὺ θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ Πάνθεο τῶν Ἑπειρωτῶν Εὐεργετῶν, συνεχιστὴς τῆς παραδόσεως αὐτῆς, τῆς μεγάλης τῆς Ἑπειρωτικῆς, ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες χειρονομίες, γενναῖες σὲ ἐκδούλευση καὶ ἔξυπνὴ ἐκτέλεση τοῦ Κοινωνικοῦ συνόλου ἐκκίνησε ἀπ' τὸ χωριό, σὰν φοβισμένος ἀπὸ τὴν ἀπέραντη μετριοφροσύνη του, μὲ τὸ ξεραγκιανὸ του πρόσωπο, μὲ τὰ ποτούρια του τὰ μάλλινα καὶ τὰ μάλλινα γελέκα του, ἔτσι ὅπως τὸν ἀπηθανάτισε ὁ φακός, καὶ μὲ τὰ ἑβδομήντα του χρόνια καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα.

Μόνος του, χωρὶς παιδιὰ, χωρὶς σκυλιά. Δούλευε χρόνια ἀγωγιάτης, ἔφκιαζε μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του καὶ μὲ τὸν ἰδρωτὰ τῆς τίμιας του δουλειᾶς ἀπ' ὅσα τοῦ ἄφηνε τ' ἀγῶγι ποὺ ἔπαιρνε στούς

γλυκυτάτους «νόστους» τῶν ξενητεμένων, τὸ σεβαστὸ κομπόδεμα.

Ὑπάρχουν καὶ γεράματα. Μὰ αὐτὰ εἶναι ὁ προθάλαμος τοῦ Μεγάλου ὕπνου. Καὶ θυμήθηκε ὁ γέρος πῶς θαρχόταν καιρὸς νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του κάποτε. Ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ πεπρωμένου. Οἱ λειψές του γνώσεις καὶ οἱ θρησκευτικὲς του δοξασίες ζωγράφιζαν ἀρετὰ ἀνήσυχο τὸ ὑπερέραν. Τὶ εἶναι πέραν τοῦ τάφου; Μιὰ τέτοια ἀδρὴ ψυχολογία τοῦ γέννησε τὴν ἰδέα τῆς ἀναζητήσεως τῆς σωτηρίας. Καὶ ἔτσι ἔρχεται τὸ ψυχικό.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὁ Δωρητής. Κρατοῦσε κλειστὰ τὸ μυστικόν... καὶ τὸ χέρι σὶδ' γελέκο του! Τὸν συντράφεψα ὡς τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ τὸν εὐκολύνω στὴν ἄρσι τῶν διατυπώσεων, ποὺ ἐπιβάλλουν τὰ τελευταῖα Κυβερνητικὰ μέτρα γιὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ἑθνικοῦ μας νομίσματος.

Σὰν εἶδε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον, ποὺ μπαϊνόβγαίνει τρόμαξε ὁ γέρος καὶ τὸ χέρι διαρκῶς σὶδ' γελέκο! Παράξενα τοῦ φάνηκεν ὁ συρφετὸς αὐτός, ὁ κόσμος τῆς συναλλαγῆς, τὸ χρῆμα, ποὺ μετριέται τὰ ἀσάνερα, ποὺ ἀνεβοκατέβαιναν. Μαζεύτηκε φοβισμένος καὶ ἀκούμπησε πρὸ χειρὸς σ' ἓνα μπάγκο.

Ἐκεῖ δυσπιστώντας καὶ σὶδ' πρόσωπο τοῦ ὑποφαινομένου ἀκίμα περίμενε μέχρ' ὅτου ἔρθῃ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀνεμένετο, ὁ πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑλλήνων καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μας.

Μάθαμε ἀργότερα πὼς ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε τὰ διέθεσε ν' ἀγοράσῃ πολυέλαιο καὶ καντήλα γιὰ τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του.

Βγάζει κανεὶς τὸ καπέλλο ἀπὸ σεβασμὸ μπροστὰ στὶς φυσιογνωμίες αὐτές, ποὺ εἶναι ὁλόκαρες συμπυκνωμένα ἀλτρουϊστικὰ αἰσθήματα.

Μ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΠΑΡΧΙΑΣ ΔΕΛΒΙΝΟΥ

Τοῦ κ. Β. ΜΠΑΡΑ

Α.

Μεταξὺ τῶν εὐαρίθμων ἐκείνων Ἑλληνικῶν χωρίων τῆς Ἑπείρου, ἅτινα διεξήγαγον σκληροὺς καὶ μακροὺς καὶ νικηφόρους ἀγῶνας ἐναντίον τῶν ἀρπακτικῶν διαθέσεων τοῦ Ἀλῆ Τεπελενλή, ὑπήρξαν καὶ τὰ ἀνατολικά χωρία τῆς Τομαρχίας Δελβίνου, Δρόβιανη καὶ Λεσινίτσα.

Ἐπειδὴ μὲ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονὸς ἐλάχιστα καὶ σποραδικῶς ἡσχολήθη ἡ νεωτέρα ἱστορία τῆς Ἑπείρου, θὰ προσπαθῶμεν κατωτέρω νὰ ἐξιστορήσωμεν τοῦτο ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Ὁ Ἀλῆ Πασιάς ἐπιθυμῶν, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ Κράτος του καὶ ἐν τῇ Τοπαρχίᾳ Δελβίνου καὶ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τοὺς ἰσχυροὺς μπεηδες καὶ Τοπάρχας αὐτῆς Κοκάτες, ἐπεσήμανε καὶ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ὁρμητήριόν του, τὰ ὡς ἀνωτέρω εἴρηται ὀχυρὰ χωρία τῆς Τοπαρχίας ταύτης Δρόβιανη καὶ Λεσινίτσα, κείμενα εἰς τὸ μεταίχμιον αὐτῆς καὶ παρὰ τὰ ὄρια τῶν ἐπαρχιῶν Ἀργυροκάστρου καὶ Φιλιατῶν.

Καὶ διὰ μὲν τὴν Δρόβιανην ἐσχεδίαζε νὰ προσθέσῃ ταύτην εἰς τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ τσιφλίκια, διὰ δὲ τὴν Λεσινίτσαν νὰ ἐξισλαμίσῃ τοὺς ὀρεσιβίους κατοίκους της, ἵνα οὕτω χρησιμοποιοῦ αὐτοὺς ὡς ἔμπιστα ὄργανα διὰ τὰς περαιτέρω πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἐπιδιώξεις του.

Διὰ τὴν εὐκόλον ἐπιτυχίαν τῶν ἀνωτέρω ἐπιδιώξεων, ὑπελόγιζε πολὺ, ὁ Ἀλῆ Πασιάς καὶ εἰς τὴν

συνδρομὴν τοῦ ἐκ Λεσινίτσης οἰκογενειακοῦ του φίλου Δημητρίου Ταντράφυλλου, τοῦ περιωνύμου μετέπειτα κληρικοῦ Παπᾶ Δημήτρη Λεσινίτσα, ἡ οἰκογένεια τοῦ ὁποίου κατέφυγεν εἰς Λεσινίτσαν ἀπὸ τὸ χωρίον Κάργιαννη τοῦ Ἀργυροκάστρου, φεύγουσα, τίς οἶδε, τοίους διωγμούς. Εὐτυχῶς, οὔτε τὰ πλοῦτη, οὔτε τὰ ξειώματα, ποὺ ἔταξεν ὁ Ἀλῆς, εἰς τὸν νεαρόν τότε Ταντράφυλλον ἴσχυσαν νὰ κλονίσουν τὴν πίστιν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνικα ἰδεώδη του καὶ νὰ τὸν καταστήσουν ὄργανόν του.

Τοῦναντίον μάλιστα οὗτος κατέβαλεν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ματαίωσιν τῶν ἀντεθνικῶν σχεδίων τοῦ φίλου του Ἀλῆ καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἀπεκάλυψε ταῦτα εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους προεστούς τῶν χωρίων Λεσινίτσας καὶ Δρόβιανης, ὡς καὶ πρὸς τὸν Τοπάρχην Δελβίνου Σελίμ—μπέην Κόκαν.

Θορυβηθέντες οὗτοι, ὡς ἦτο φυσικόν, ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἀποκαλύψεων, συνεκρότησαν τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1800 εἰς Λεσινίτσαν καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτῆς τοῦ «Ἀγελάστου» πανεπαρχιακὸν συνέδριον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐκ Δελβίνου Χατζῆ Τζαφέραγα, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν Τοπάρχην, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν προεστῶν Δρόβιανης καὶ Λεσινίτσας, καὶ οἱ κατωτέρω Δελβινιώτες ἀγάδες. 1) Ὁμέρ—Ἀγάς, 2) Χασάν—Ἀγάς, 3) Χουσεῖν Ἀλῆ—Ἀγάς, 4) Νταούτ Σιαμέτ—Ἀγάς, 5) Μουλᾶς Χουσεῖν Ἰμάμης, 6) Ἀληζότ—Ἀγάς Νταούτ, καὶ 7) Μα-

ρουσλής Μουλᾶ Σουλεϊμάν.

Τὸ Συνέδριον τοῦτο, ἀναλογιζόμενον τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀναλαμβανομένου ἀγῶνος, ὡς καὶ τὰς βαρείας συνεπειὰς αὐτοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως πρὸ πάσης ἐνεργείας, δι' ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ «γερόντους Δροβιανῖτες» διαμαρτυρηθῇ ἐν πρώτοις εἰς τὴν Βασιλίδε—Σουλτάναν, τῆς ὁποίας νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπέμβασιν καὶ προστασίαν, ἐν ἐσχάτῃ δὲ ἀνάγκῃ καὶ ἀφοῦ ἐξαντληθῶσιν ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα νὰ καταφύγωσιν, οἱ κάτοικοι, εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὀπλων τῶν, ἀντιτάσσοντες ἔστω καὶ ἀπεγνωσμένην ἄμυναν.

Τὴν χρηματοδότησιν τοῦ κοινοῦ τούτου ἀγῶνος ἀνέλαβον οἱ μπήδες καὶ ἀγάδες τοῦ Δελβίνου μετὰ τοῦ τότε βαθυπλούτου Δροβιανίτου Πράτσικα.

Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ὑπεχρεώθησαν νὰ χορηγήσωσι δωρεὰν τὰ ἀπαιτούμενα τρόφιμα καὶ πυρομαχικά ὃ δὲ δεύτερος τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην διὰ τὴν μετάβασιν τῆς Ἐπιτροπῆς στὴν Πόλιν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προέβησαν καὶ εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ὑφισταμένης μεταξὺ τῶν χωρίων Δρόβιανης καὶ Λεσινίτσας συνοριακῆς διαφορᾶς, ἵνα δικαιολογήσωσι τὴν συγκέντρωσιν τῶν εἰς Λεσινίτσαν, καὶ ἀποκρύψωσι τοὺς πραγματικούς σκοπούς, ἐνὸς τόσο πολυμελοῦς συνεδρίου.

Ὁ Ἀλῆς πληροφορηθεὶς, φαίνεται, τὰς ἐνεργείας ταύτας, καὶ τὴν προπαρασκευαζομένην ἐναντίον του ἀντίδρασιν, διέταξε τὸν ὀπλαρχηγὸν τοῦ Γιακούπη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ περὶ τοὺς 300 Λιάπηδες καὶ νὰ καταλάβῃ μετὰ αὐτοὺς τὰ χωρία Δρόβιανην καὶ Λεσινίτσαν, ἵνα οὕτω οἱ ἀντίπαλοί του, εὑρεθῶσι πρὸ αἰφνιδιασμοῦ.

Ἐγκαίρως πληροφορηθεὶς περὶ τούτου ὁ ὀπλαρχηγὸς τῆς Λεσινίτσας Κώτσια Κυριαζῆς κατέλαβε

μετὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ τὰ βορείως τοῦ χωρίου τούτου κατασκευασθέντος καὶ μέχρι σήμερον διακρινόμενα, μεταξὺ τῶν ὑψωμάτων «Λίσβα» καὶ «Ἄη—Παρασκευὴ Κρυώτικη» χαρακώματά του, ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐπερχόμενον ἐχθρόν, ἀφοῦ προηγουμένως συνεκέντρωσεν εἰς Λεσινίτσαν, τὰ γυναικόπαιδα τῆς Δρόβιανης χάριν ἀσφαλείας.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχεν ἀρκετοὺς ἀνδρας, διὰ νὰ τοποθετήσῃ εἰς ὅλα τὰ ἐπικαίρια σημεία, εἰς τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἤναψε πυρὰς μόνον, γιὰ νὰ φαντάζεται ὁ ἐχθρὸς ὅτι καὶ ταῦτα φρουροῦνται, καὶ ἀποφύγῃ οὕτω ἐνδεχομένην εἰσβολὴν δι' αὐτῶν.

Ὁ Γιακούπης, ἐκτελὼν φαίνεται ὁδηγίαν τοῦ Ἀλῆ, προσεπάθησε νὰ πείσῃ φιλικῶς τὸν ἀντίπαλόν του ὀπλαρχηγὸν Κώτσια Κυριαζῆν, νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ πάσης ἐχθροπραξίας, ὑποδείξας εἰς αὐτὸν τὸ ἄνισον τοῦ ἀγῶνος καὶ ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα ἀντιστάσεως θὰ ἦτο ματαία καὶ καταστρεπτική.

Ὁ Κώτσια Κυριαζῆς ἀγωνιζόμενος, ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ἀπέρριπεν ἀσυζητητὴ τὰς συμβιβαστικὰς προτάσεις τοῦ Γιακούπη, ὅστις εἶχε στρατοπεδεύσει ἐντὸς τοῦ χωρίου Κρᾶ καὶ ἐπετέθη αἰφνιδιαστικῶς ἐναντίον του τὴν ἐπομένην νύκτα, διότι ἐγνώριζεν ὅτι πᾶσα ἀναβολὴ ἐκ μέρους του, ἦτο ἐπικίνδυνος, θὰ συνετέλει δὲ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀναληφθέντος ἀγῶνος, καὶ ὅτι ἡ νίκη στεφανώνει πάντοτε τοὺς τολμηροὺς.

Οἱ Τουρκαλβανοὶ τοῦ Γιακούπη, κοιμώμενοι ἀνυπόπτως μέσα στὰ σπίτια τοῦ χωρίου Κρᾶ, καὶ ἀσφαλῶς μὴ ἀναμένοντες, μίαν τοιαύτην ραγδαίαν ἐνέργειαν τοῦ Κώτσια Κυριαζῆ, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ, καὶ ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἐγκαταλείψαντες εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς πολλοὺς νεκροὺς, πυρομαχικά, καὶ

ἑτερον

«Ὅλες ἡ χῶρες καὶ χωριά, φοβε-
[ρέ μ' Ἀλῆ Πασσᾶ,
σὲ προσκυνᾶνε, Βεζύρ' γιαφέντη.
Ἐνα χωριὸ εἶν' ἡ Δρόβιανη, φοβε-
[ρέ μ' Ἀλῆ Πασσᾶ,
δὲν προσκυνάει, βεζύρ' γιαφέντη,
σὲ πολεμάει ὁ Πράτσικας, φοβε-
[ρέ μ' Ἀλῆ Πασσᾶ,
μὲ μαχμουντιέδες (1) βεζύρ' για-
φέντη.

Ἐκ τοῦ πρώτου ἀνωτέρω δημοσιευομένου δημοτικοῦ τραγουδιοῦ πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὸν ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ κοινὸν ἀγῶνα, ἡ μὲν Λεσινίτσα προσέφερε «παιδιά» (=παλληκαριὰν) ἡ δὲ Δρόβιανη «γερόντους» (=φρόνησιν), καὶ ὅτι ἐγκαίρως οἱ «γερόντοι Δροβιανῖτοι», κατάρθωσαν νὰ κομίσουν τὰ ἀπαιτούμενα φερμάνια καὶ μπουγιουρτιά ἀπὸ τὴν Πόλιν.

Τὰ «μπουγιουρτιά» αὐτὰ «ἐστρώσανε κάτω στὶς παληκοῦλες» δηλ. ἐπέδειξαν εἰς τὸν Γιακούπην, κατὰ τὰς γενομένας ἐκεῖ διαπραγματεύσεις, πρὸς ἐκκένωσιν τῆς Δρόβιανης, ἣν κατέλαβεν ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἄσκερι τοῦ Γιακούπη, καὶ διὰ τὴν ἀνακατάληψιν τῆς ὁποίας συνήφθησαν καὶ αἱματηραὶ μάχαι παρὰ τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Δρόβιανης, μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Γιακούπη καὶ Κώτσια Κυριαζοῦ.

Ἐπὶ πλέον πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Γιακούπης κατὰ τὸς συναφθείσας τελικὰς συμπλοκάς, παρὰ τὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὑπεχώρησεν ἀνάνδρως διὸ καὶ εἰρωνικῶς προσκαλεῖται ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Κώτσια Κυριαζῆ: Γιακούπη, στάσου μιά στιγμὴ, νὰ σὲ κερᾶσωμε κρασί!»

Καὶ τελευταῖον ὅτι ἡ μὲν Δρόβιανη παρ' ἧς ἐζητεῖτο ἀπλῶς γῆ καὶ ὕδωρ, ἐπεκαλέσθη καὶ ἐπέτυχεν τὴν προστασίαν τῆς Βασιδέας

διάφορα λάφυρα πλιατσικολογηθέντα ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὰ διάφορα Ἑλληνικὰ χωρία, ἐξ ὧν διήλθον οἱ ἄτακτοι οἱ τοὶ κατὰ τὴν γενομένην διαδρομὴν ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ Ἰωάννινα μέχρι Κρᾶ, καὶ τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν μεταξὺ τῶν παλληκαριῶν τοῦ Κώτσια Κυριαζῆ.

Κατὰ τὴν διανομὴν τὰ ἐκλεκτότερα τῶν λαφύρων ἀφιερώθησαν εἰς τὰς δύο Μονὰς τῆς Λεσινίτσας, Ἀγγελάστου καὶ Γερμανοῦ, ἐξ ὧν ἕνα καζάνι ἐσώζετο μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν εἰς τὴν Μονὴν Γερμανοῦ.

Τὸ χωρίον Κρᾶ ἡρμώθη διότι, λόγῳ τῶν γενομένων συμπλοκῶν, ἐντὸς αὐτοῦ, μεταξὺ Λεσετινῶν καὶ Τουρκαλβανῶν, οἱ κάτοικοι διασκορπισθέντες ἀνὰ τὰ πέριξ χωρία δὲν ἐπανήλθον πλέον εἰς αὐτό, φοβούμενοι νέαν σύρραξιν χειροτέραν τῆς πρώτης. Βραδύτερον συνωκίσθη ἐκ νέου ὑπὸ Λεσετινῶν.

Ἡ λαϊκὴ μούσα ὡς ἐξῆς ψάλλει τὰ ἐπινίκεια τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου:

«Δὲν εἶναι σῶκα νὰ τὰ φᾶς,
νεράτζια νὰ τὰ ζύψης,
εἶνε παιδιὰ Λεσετινὰ,
γερόντοι Δροβιανῖτοι,
ποῦ πάνουνε στὴν Πόλιν,
μεσ' στὸ Βασιλῆα,
φέρνουν φερμάνια, φέρνουν,
φέρνουν μπουγιουρτιά.

»Τὰ μπουγιουρτιά ἐστρώσανε,
κάτω στὶς παληκοῦλες,
κι' ἀπέρασε τ' ἄσκερι,
ἀπὸ τὸ σκαλοδρόμι.

»Κώτσια Κυριαζὸς, φώναξε
τὸν πρῶτο τ' ἄσκεριοῦ.
— Γιακούπη στάσου μιά στιγμὴ,
νὰ σὲ κερᾶσωμε κρασί.
Κι' ἐκεῖνος ἀπ' τὸ φόβο του,
κατέβηκε στὴν Ἄρμην.
— Τὶ βρέθηκεν ἡ Δρόβιανη,
χωριὸ τῆς Βασιδέας,
καὶ τιμάρει τῆς Αἰσῆς.

καὶ τῆς Πριγκηπίσης Αἰσές, ἣν ἐξηγόρασεν ἐτησίως ἀντὶ ὠρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἣ δὲ Λεσινίτσα τῆς ὁποίας ἐζητεῖτο αὕτη αὕτη ἢ Ἐθνικὴ καὶ Χριστιανικὴ συνείδησις, ἐστηρίχθη στὰ παιδιὰ της. Θρυλεῖται ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς κρυφοὺς πόθους τοῦ Ἀλῆ, ἐν ἐνδεχομένη ὀριστικῇ ὑποταγῇ τῶν χωρίων Δρόβιανης καὶ Δελβινακίου ἦτο νὰ διατάξῃ ὑποχρεωτικὰ συνοικέσια μεταξὺ ἀνδρῶν ἐκ Δρόβιανης καὶ τῶν φημισμένων διὰ τὸ ἀπαράμιλλον κάλλος των, γυναικῶν τοῦ Δελβινακίου.

Ἀπέτυχεν ὅμως καὶ οὗτος, μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους.

Ἀνεξήγητον τυγχάνει πῶς ὁ Ἀλῆ Πασιᾶς, παρὰ τὸ ἀγρίως φιλέκδικον τοῦ χαρακτήρος του, περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ἐναντίον του ἀγῶνος τούτου, Σελίμ-Μπέη Κόκα, Τοπάρχου Δελβίνου καὶ Πράτσικα, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἀπέθανεν εἰς τὰς φυλακὰς Ἰωαννίνων, ὁ δὲ δεῦτερος ἐξέτισε ποινὴν τριετοῦς φυλακίσεως, καὶ οὐδὲν πλέον ἐνήργησεν ἵνα ἀποπλύνῃ τὴν προσβολὴν ἣν ἔπαθεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀσκεριοῦ του.

Μήπως ἐκωλύετο ἀπὸ τὴν παρεχομένην προστασίαν ὑπὸ τῆς Βαλιδὲ-Σουλτάνας;

Μήπως ἀπερροφήθη μὲ τὴν κατὰ τοῦ Σουλίου ἐκστρατείαν καὶ βραδύτερον μὲ τὰς προσπάθειάς του πρὸς χειραφέτησιν ἀπὸ τοῦ Σουλτάνου;

Καὶ ὁ μὲν Πράτσικας ἐξῆλθε τοῦ ἀγῶνος τούτου κατεστραμένος οἰκονομικῶς, ὁ δὲ Δροβιανίτης Χαρίτων Μαργαρίτης, ὅστις ἔγραψε τὴν ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ Πασιᾶ ἀναφορὰν τῶν κατοίκων πρὸς τὴν Βαλιδὲ Σουλτάναν, ἐπέτυχε τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ καὶ διωρίσθη ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Ἀλῆ καὶ βραδύτερον Βοεβόδας Τρικάλων.

Ἡ ἱστορία μέχρι τοῦδε δὲν ἡ-

σχολήθη μὲν εἰδικῶς μὲ τὸ ἀνωτέρω ἱστορικὸν γεγονὸς, σποραδικῶς ὅμως ἔγραψε τὰ ἐξῆς:

Οὕτω ὁ Ν. Μυστακίδης ἐν τινὶ ἱστορικῇ μελέτῃ αὐτοῦ, ἐπιγραφομένη «Ἡ Λεσινίτσα τοῦ Δελβίνου» καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν «Πατρίδα» Ἀθηνῶν (ἀριθ. 4817 τοῦ 1907) γράφει τὰ ἐξῆς:

«Οὐ μακρὰν τῆς κώμης ταύτης (τῆς Λεσινίτσας δηλ.) ἐπὶ τινος δυσβάτου λόφου σῴζεται καὶ τις ἱερὰ Μονὴ «Ἀγελάστου» καλουμένη καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, ἰδρυθεῖσα περὶ τὰ τέλη τῆς 15' ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ τινος Ἀγελάστου περὶ οὗ κατωτέρω ἔρω.

»Ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ τῷ 1800, ἀνδρῶν ἀπατώματι, ἐκλείσθησαν οἱ Λεσιστινοὶ καὶ τινες Δροβιανῖται, οἵτινες ἐφύλαττον τοὺς πρὸς βορρᾶν πρόποδας τοῦ βουνοῦ «Πολιτσᾶς», ἵνα μὴ διέλθῃ ὁ τοῦ Ἀλῆ Πασιᾶ στρατός, ὁδτινος ἀρχηγὸς ἦν Σούρλας τις, ἀλλ' ἵνα φαίνωνται ὅτι ἦσαν πολλοὶ εἰς τοὺς ρηθέντας πρόποδας ἤναψαν πολλὰς πυρὰς κλπ., μνημονευομένου μέχρι τῆς σήμερον ἀξιεπαίνως διὰ τῶν ἐξῆς:»

Καὶ παραθέτει τοὺς στίχους τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δημοσιευμένων ἀνωτέρω δύο δημοτικῶν τραγουδιῶν.

Ἐπίσης ὁ Π. Ἀραβαντινὸς ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ τῆς Ἠπείρου (Τομ. Α', ἐκδ. Ἀθηνῶν τοῦ 1856) γράφει ὅτι ὁ Ἀλῆ Πασιᾶς ἐκδικούμενος, μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, τὸν Σελίμ-Μπέην Κόκαν, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὰ μπουδρούμια τοῦ φρουρίου Ἰωαννίνων ἐνθα ἀπέθανεν οὗτος ἐκ τῶν ἀφορήτων κακουχιῶν.

Ἐκ τοῦ ἀναμφισβητήτου γεγονότος ὅτι εἰς ὅλους τοὺς «Χαλασμοὺς» οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ τῆς Ἐπαρχίας Δελβίνου εἶδον καταφύγιον εἰς Λεσινίτσαν καὶ ἐγλύτωσαν τὴν ζωὴν των, ἀποδεικνύε-

ται ὅτι αὕτη ἀπετέλει τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ Ἐθνικὸν κέντρον αὐτῆς.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἱερᾷ Μονῇ «Ἀγελάστου» συνεκροτοῦντο τὰ Πανεπαρχιακὰ συνέδρια καὶ ἐλαμβάνοντο σχετικαὶ αποφάσεις. Διὰ τοῦτο καὶ αὕτη ἐφείλκυε τὸ πανεπαρχιακὸν ἐνδιαφέρον, καὶ οὐ μόνον ἐξεπροσωπεῖτο δι' ἐπιτρόπου τῆς, ἢ Ἐπαρχίας, ἐν τῇ διοικήσει αὐτῆς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἡγουμένων τῆς δλόκληρος ἢ Ἐπαρχίας μὴδ' αὐτῶν τῶν μπέηδων καὶ ἀγᾶδων ἐξαιρουμένων, ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος, ὡς τοῦτο βασίμως πληροφοροῦμεθα, ἐκ τῆς σωζομένης ἐγγράφου παραιτήσεως τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς Διονυσίου ἐχούσης οὕτω:

«Δίνω τὸ παρὸν μου ἐγὼ ὁ Ἡγούμενος Διονύσιος τῆς Χώρας, καὶ ἐπειδὴ ἐχρημάτισα ἡγούμενος χρόνους τριάντα, ὅπου ἤμουν βασιμὲν ἀπὸ ἀφεντιάδες, ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, ἀπὸ βιλαέτι καὶ ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ ἦταν ἡ ἐπιστάσια τοῦ μοναστηριοῦ ἕως τὴν σήμερον εἰς τὸ χέρι μου καὶ ἀπὸ σήμερον καὶ ὁμῶς βλέπων τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὰ γεράτια μου, καὶ ἐγράβησα χερί μὲ τὴν ἰδίαν μου θέλῃσιν καὶ τὸν λογαριασμὸν τοῦ μοναστηριοῦ τὸν ἔδωσα

τῆς χώρας, διὰ νὰ μὴ ἔχω ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὲ ἔσῃ κανένας, ἀπὸ ἀφεντιάδες, Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ οὔτε διὰ λογαριασμὸν καὶ ἡ Χώρα ὅ,τι εὐλογον βροῦν, ἔτσι ὡς κάμουν τὴν διόρθωσιν τοῦ μοναστηριοῦ καὶ δὲν ἔχω νὰ ζητήσω πλέον τὰς πρώην ἐπιχειρήσεις τοῦ Μοναστηριοῦ. Διὰ τοῦτο δίνω τὸ παρὸν ἐπὶ χεῖρας τῆς Χώρας εἰς ἐνδειξιν.

1840 Φλεβαρίου 10

Ἡγούμενος Διονύσιος βεβαιῶναι τὰ ἄνωθεν»

Μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἀλῆ Πασιᾶ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, ἐκλιπόντος πλέον τοῦ κινδύνου παρασπονδούντες οἱ Κοκάτες, ἐζήτουν ἀπὸ τοὺς Λεσιστινοὺς καὶ Δροβιανῖτες, διὰ τὰ παρ' αὐτῶν χορηγηθέντα τρόφιμα καὶ πυρομαχικὰ κατὰ τὸν ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ κοινὸν ἀγῶνα, ἀποζημίωσιν, ἥτις ἀνήρχετο εἰς πολλὰς χιλιάδας γροσίων. ἐνῷ οὗτοι ἐπικαλοῦμενοι τὴν σχετικὴν σύμβασιν, ἀπέκρουον τὰς ἀειώσεις ταύτας τῶν Κοκάτων. Οὕτω μοιραίως ἐπηκολούθησε μεταξὺ τῶν τέως φίλων καὶ συμμάχων νέος ἀγὼν, ὅστις ἀπέβη σκληρότερος καὶ τραχύτερος τοῦ πρώτου καὶ περὶ οὗ θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Εἰκόνες ἀπ' τὴν Πατρίδα

Μία ἀποφίς τοῦ χωρίου Νοκόβου τῆς Λιουντζουριάς

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΛΙΟΥΝΤΖΟΥΡΙΑ

Τοῦ κ. ΑΛ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ

Στὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ.—Τὰ «ταξίματα».—Τὸ «ξεμπούλωμα» τῆς νύφης.
—Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς παρθενίας.—Ἐπιστροφία.

(Συνέχεια ἐκ προηγουμένου)

Προτοῦ φτάσει τὸ ψῆκι μὲ τὴ νύφη ἀγγελιοφόρος εἰδοποιεῖ τὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ.

Ὅταν φτάσουν στὴν αὐλόπορτα κατεβαίνουν ὅλοι πλὴν τῆς νύφης, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μένη καβάλλα «μπουλωμένη» μὲ τὸ τσεμπέρι τῆς.

Καὶ τότε ἀρχίζουν τὰ ταξίματα. Γίνεται ἓνα εἶδος πλειοδοσίας γιὰ τὸ κατέβασμα τῆς νύφης. Εἶναι στιγμὴ, ποὺ μποροῦν νὰ δείξουν τοὺς δεσμοὺς φιλίας ἢ συγγενείας, ὅσοι συνδέονται μὲ τοὺς νεογμούς καὶ ὅσοι μποροῦν.

Ὁ ἓνας λ. χ. προσφέρει τόσα φράγκα γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ κατεβάσῃ τὴ νύφη, βγαίνει ἄλλος ὁ ὁποῖος τὸν «χτυπάει» μὲ περισσότερα.

Κάποτε «κατακυροῦται τὸ δικαίωμα στὸν τελευταῖο πλειοδότη», ποὺ καὶ θὰ κατεβάσῃ ἀπ' τὰ λογοτῆ νύφη κρατώντας τὴν ἐλαφρά.

Μπαίνοντας μέσα ὁ νονὸς ἀπὸ ἓνα πιάτο μέλι, ποὺ τοῦ φέρνουν θὰ βάλλῃ στὰ χεῖλη τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ καὶ θὰ κἀνῃ σταυρὸ μὲ δαῦτο στὴν πόρτα, ἐνῶ ραίνουν οἱ νεόνυμφοι μὲ ρῶζι.

Ἐδῶ πάλι θὰ γίνουν ταξίματα γιὰ τὸ ξεμπούλωμα τῆς νύφης, τὸ ξεσκεπάσμα ἀπὸ τὸ τσεμπέρι καὶ πάλι θὰ δρᾶσουν οἱ χοβαρντάδες. Ἡ στέψις γίνεται ἢ στὸ σπῖτι ἢ στὴν ἐκκλησίᾳ κατευθεῖαν.

Μετὰ τὴ στέψι ἐπακολουθεῖ χορὸς. Στὸ σπῖτι, ἐὰν ἔγινε ἐκεῖ ἡ στέψις ἢ στὸ χωροκλήσι, ἐὰν ἡ στέψις ἔγινε στὴν ἐκκλησίᾳ. Θὰ χορέψουν στὴν κορφή ὁ γαμπρὸς, ἔπειτα ἡ νύφη ὁ νονὸς κλπ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων σὰν κυριώτερο τραγοῦδι λέγεται τὸ ἑξῆς:

Ντιγκιόβε σὲ τὸ θὰ οὐγκίλι
τζίκο νοῦσε.

Ἦτοι: Ἀκουσες Κυρὰ Νύφη,
τί λέει τὸ Βαγγέλιο

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ πηγαίνουν στὸ σπῖτι καὶ ἐκεῖ συνεχίζεται τὸ γλέντι καὶ ὁ χορὸς.

Ὅτι εἶναι τὸ Σαββατόβραδο στὸ σπῖτι τῆς νύφης εἶναι ἡ Κυριακὴ βράδυ στὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ.

Τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ θὰ πᾶνε στὴ βρύση τοῦ χωριοῦ, χειροπιαστοὶ νύφη καὶ γαμπρὸς κρατώντας τὸ ἱμπρίκι ποὺ τὸ γεμίζουν νερό.

Ὁ κουμπάρος παίρνει δύο κομμάτια ψωμὶ ἀπ' τὴ μπογάτσα ποὺ εἶναι στὸ κανίστρι καὶ τὰ δίνει στοὺς νεογμούς, ποὺ μὲ μία χαριτωμένη χειρονομία χτυποῦνται.

Νὰ σημαίνῃ ἀραγε αὐτὸ τὴν τελευταία φάσι τῆς ἀδιαπτώτου πάλης τῶν δύο φύλων, ποὺ σταματᾷ μὲ τὸν γάμο, σὰν ἓνα σημαντικό γεγονός πρὸ τῆς «ἐκχειρίσεως» καὶ ἀκόμα πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ποὺ ἀπὸ κοινοῦ πιά θὰ κἀνουν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς;

Ἀλλὰ οἱ σπουδαῖες αὐτὲς λεπτομέρειες ὑποσχεθήκαμε στὴν ἀρχὴ τῆς μελέτης μας τούτης, πῶς θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν καὶ πάλι καὶ μάλιστα διεξοδικώτερα.

Ἀπὸ τὴ βρύση τοῦ χωριοῦ ξεκινοῦν γιὰ τὸ σπῖτι, ποὺ θὰ μοιραστῇ καὶ ἡ ζαχαρένια μπογάτσα.

Τὸ ἀπόγευμα θὰ βγοῦν καὶ πάλι στὴ δημοπρασίᾳ τὰ κουφέτα τῆς νύφης, ποὺ τὰ παίρνουν συνήθως οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς.

Τὴ Δευτέρα* τὸ βράδυ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ὑπερασπιστῆς τῆς νύφης θὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίᾳ τῆς. Τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ τὸ γαμήλιο γλέντι πέφτει εἰς ὕφεσιν μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῶν πιὸ μακρυνῶν συγγενῶν καὶ φίλων, μακρυνῶν στοὺς δεσμοὺς καὶ μακρυνῶν σὲ ἀποστάσεις.

Τὴν Τρίτη ἔρχονται ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς νύφης τέσσερις-πέντε νομάτοι μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ πατέρας γιὰ νὰ γνωρίσουν ἐπισήμως καὶ νὰ ἰδοῦν τὴν ἐγκατάστασιν τῆς

(*) Αὐτὸ συνέβαινε παλαιὰ χρόνια, ποὺ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου ἐθεωρεῖτο ἡ νύχτα τῆς Τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτη, τώρα μὲ τὴν ἀπλοποίησιν ὅλων τῶν πραγμάτων πρώτη νύχτα θεωρεῖται ἡ νύχτα τῆς Δευτέρας πρὸς τὴν Τρίτη. Κατὰ συνέπειαν ἡ ὑπεράσπισις αὐτῆς τῆς παρθενίας γίνεται τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ.

νύφης καὶ τὸ νέο σπιτικό τῆς. Θὰ φᾶνε τὴν Τρίτη τὸ μεσημέρι καὶ θὰ φύγουν τὴν Τρίτη τὸ βράδυ.

Ἀπὸ μέρους τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γαμπροῦ προσπαθοῦν νὰ μεθύσουν ἓνα ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τρόπον ποὺ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μείνῃ στὸ σπῖτι τους.

Αὐτὸ θεωρεῖται μία νίκη.

Διηγοῦνται πῶς ἓνας ἀπ' τοὺς συμπεθέρους αὐτοὺς τὰ κατὰφερε κάποτε νὰ μὴ γυρίσῃ ξανά! Σχετικὸ εἶναι καὶ τὸ τραγοῦδι, ποὺ τραγουδοῦν:

Ἰ ζίου Μίνο Πουλίνε
βάτε κρούσκ
μπέτι νὲ Κρῆνε.

Τὸ τραγοῦδι ἀναφέρει γιὰ κάποιον Μηνᾶ Πουλῆ, ποὺ πῆγε στὴν Κρίνα, χωριὸ τῆς Λιουντζουριάς, κάτω ἀπὸ τὴν Τρανουσίστα ὡς συμπεθέρος στὸ σπῖτι τῆς νύφης, μέθυσε καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πεσκέσι!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΙΑ

Τὴν Πέμπτη πηγαίνουν στὸ σπῖτι τῆς νύφης ἀπὸ μέρους τοῦ γαμπροῦ. Εἰδοποιοῦν πρῶτα πόσοι νομάτοι θὰ πᾶνε, συνεννοοῦνται γι' αὐτὸ παίρνοντας τὴν συγκατάθεσιν τῶν συμπεθερῶν, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πῶς καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶναι διατεθειμένοι ν' ἀναλάβουν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς φιλοξενίας αὐτῆς ἀρκετῶν νοματέων καὶ τὴν διασκέδασή τους στὰ μεθεόρτια, σὰν νὰ ποῦμε αὐτὰ, τοῦ γάμου καὶ τῶν γαμηλίων τελετῶν. Τὰ Ἐπιστροφία λίγο πολὺ ἔχουν ὅλη τὴ διαδικασία τῆς Κυριακῆς τοῦ γάμου, μὲ τὰ λογα καὶ τὸ σαλτανάτι τους.

Τέλος

Ο Γενίτσαρος

(Δράμα μονόπρακτον)

Του κ. Τάσου Βιδούρη

ΠΡΟΣΩΠΑ

- 1) Φλώρης, γενίτσαρος, παιδί της Κρυστάλλως
- 2) Κρυστάλλω, μάννα του Φλώρη
- 3) Δάφνω, αδερφή του
- 4) Δήμος, αρραβωνιαστικός της
- 5) Ένας χωριανός

Η σκηνή στη Δρόβιανη στα 1700

Σκηνή πρώτη

Κρυστάλλω και Δάφνω

(κάθονται στο πεζούλι στην δεξιά πόρτα του σπιτιού τους και βλέπουν κι' οι δυο κάλτσες)

- ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ** Δάφνω μου κάνε γρήγορα νά γίνουν τὰ προικιά σου γιατί παρέκει τ' αἰ Γιωργιού κι' ὁ γάμος σου θὰ γένη. Μοῦ τώπει χτές ἡ Κώσταινα. Βιάζοντ' οἱ συμπεθέροι.
- ΔΑΦΝΩ** Μάννα μ', ὅσο τὸ σκέφτομαι ραγίζει τ' ἡ καρδιά μου θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, θὰ μῶ σὲ ξένες πόρτες, θὰ κάμω ξένους ἰδικούς καὶ ξένα συγγενάρια...
- ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ** Κόρη μ', μὴν κλαῖς, μὴ θλίβεσαι, ὅπου θὰ πᾶς σὲ ξένους, γιατί κι' ἐκεῖ θὰ σ' ἀγαποῦν, θὰ σ' ἔχουνε δική τους κι' εἶναι τὸ σπίτι ἀρχοντικό μ' αὐλὲς καὶ περιβόλια. Ἄλλοι σ' ἐμὲ τὴν ξάλλοιμη, π' ἄλλο παιδί δὲν ἔχω...
- ΔΑΦΝΩ** Μάννα, γιατί τὸ λὲς αὐτό; Πόσες φορές δὲν σοῦειπε ὁ Δήμος, πὼς στὸ σπίτι του θ' ἀρθῇς κι' ἐσύ νὰ μείνης;
- ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ** Ἄ! ναι, παιδάκι μου, θάρθῶ, θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου. Μὰ κεῖνο ποῦ με τυραννεῖ καὶ καίει τὰ σωτικά μου εἶν' ποῦ θὰ μείνῃ ἔρημο τὸ σπίτι τοῦ ἀντρός μου, με τὰ παράθυρα κλειστά καὶ σφαλιστὲς τίς πόρτες κι' ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ ψηλὸ τοῦ καπετάν Σπαθάρη, ὅπου τὸν ἔτρεμ' ἡ Τουρκία καπνὸς πιά δὲν θὰ βγαίῃ... Δεκάξη χρόνια πῶφυγε καὶ πάει σὲ ξένα μέρη κι' οὔτε χαρτί δὲν μῶστειλεν, ἀντιλογιὰ δὲν στέλλει, νὰ ἰδῶ ἂν ζῇ ἂν πέθανε, ἂν μᾶς θυμᾷτ' ἀκόμα. Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦρθανε οἱ σκυλογενιτάροι

καὶ μᾶς ἐπήραν τὸ παιδί, τὸν ἀκριβὸ μας Φλώρη —ἐσύ 'σουν δυὸ χρονῶν μωρό, ἐβύζαινες ἀκόμα— κι' ἐσφαξε τ' ἄλλο μας παιδί με τὰ δικά του χέρια ἐκεῖ μπροστὰ στὸ κόνισμα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ Τοῦρκος, ἐπῆρε τὰ ψηλὰ βουνά κι' ἀντάμωσε τοὺς κλέφτες καὶ πολεμοῦσε τὴν Τουρκία τὴν τρισκαταραμένη. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν τὸν ἔφαγε τὸ μαῦρο τὸ μολύβι. Ποιὸς ξέρεῖ παλὶ ἂν δὲ ζῇ, ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν ξανάρθῃ... Δεκάξη χρόνια πέρασαν δεκάξη μαῦρα χρόνια!...

ΔΑΦΝΩ

Γιὰ πὲς μου, πὲς μου, μάννα μου, αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὅσο κι' ἂν εἶναι θλίβερὴ νὰ τὴν ἀκούσω θέλω.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ

Ἄφου τὸ θέλεις, κόρη μου, ἀκουσε τί ἔχει γίνῃ: Ἦταν Μεγάλῃ Πασκαλιά, χαρὰς κι' ἀγάπης μέρα, γυρίζαμ' ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ με τίς χρυσὲς λαμπάδες, ὄντας ἀκούστη στὸ χωριὸ με φρίκη με τρομάρα πὼς ἐρχονται Γενίτσαροι ἀπὸ τὴ Βαγγελίστρα νὰ κάμουν παιδομάζωμα, νὰ πάρουν τὰ παιδιά μας... Μιὰ τέτοια μέρα θλίβερὴ νὰ μὴ εἶχε ξημερώσει!... Ἦρθαν καὶ μᾶς ἐζήτησαν νὰ πάρουν τὸ Γιαννάκη, ποῦ εἴτανε δώδεκα χρονῶν, βλαστάρη νιογραμμένο. Δυὸ ἄγριοι Τοῦρκοι ἐμπήκανε. Τοῦ δόλιου σου πατέρα τὰ μάτια ἐθολώσανε...δὲν ἐβλεπε μπροστὰ του... τοῦρθε πὼς ἀνοίγει ἡ γῆς, πὼς σχίζονταν τὰ οὐράνια... Δὲν δούρησεν ὁ δύστυχος. Ἀρπάζει τὸ παιδί μας, τὸ φέρει ἐμπρὸς στὸ κόνισμα, ὁπώκαιγ' ἡ καντήλα, τῶβαλε κι' ἐγονάτισε κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ του κι' ἐκεῖ μπροστὰ στοὺς φοβεροὺς γενίτσάρους ποῦ βλέπαν μαῦρο μαχαίριν ἐβγαλε καὶ σφάζει τὸ παιδί μας... Κι' ἔτσι μέσα στὰ αἵματα πὼς ἦταν βουτηγμένος πέφτει στὰ γόνατα καὶ κλαίει καὶ λέγει τοῦ Χριστοῦ μας: —Χριστέ μου, αὐτὸ πῶκαμα τὸ ἔκαμα γιὰ Σένα. Συχώρα με!... Καὶ γέρνοντας στοὺς γενιτσάρους λέγει: —Τώρα, σκυλιά, σὰν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὸ πάρτε!... Καὶ τρέχει, τρέχει σὰν τρελλὸς καὶ βγαίν' ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πέρνει τὰ ψηλὰ βουνά καὶ πάει νὰ γίνῃ κλέφτης... Μ' ἀλλοίμονο! ἡ μοῖρά μας μᾶς κυνηγοῦσε ἀκόμα κι' οἱ Τοῦρκοι μᾶς ἐπήρανε τὸ ἄλλο τὸ παιδί μας, τὸν ἀκριβὸ τὸ Φλώρη μας, δέκα χρονῶν βλαστάρη. Τὸν πήρανε κι' ἐφύγανε μ' ἄλλα παιδάκια ἀντάμα. Τί γέννηκαν; Ποῦ πήγανε; Δὲν ἔμαθε κανένας!... θὰ τάκαμαν γενίτσάρους, Τοῦρκους χριστιανομάχους νὰ κυνηγᾶν τοὺς Χριστιανούς, νὰ σφάζουν τὰ παιδιά τους, νὰ κυνηγᾶνε τὸ Χριστό, τὴν πίστη τῶν γονιῶν τους!... Ἀχ! σὰν τὸ συλλογίζομαι, ραγίζει τ' ἡ καρδιά μου... Κάλλια νὰ τᾶχα καὶ τὰ δυὸ θαμμένα μὲς στὸ χῶμα παρὰ ποῦ τώρα ἴσως ζῇ γενίτσαρος καὶ Τοῦρκος...

ΔΑΦΝΩ

Ποιὸς ξέρεῖ ὅμως μαννούλα μου, ἂν στὰ κρυφὰ ὁ Φλώρης δὲν ἔχει ἀκόμα τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη στὴν καρδιά του...

(Ἀκούεται ἀπὸ μακριὰ ταραχή, φωνὲς τρομαγμένες.)

Ἐνα σήμαντρο χτυπᾷ λυπητερά).

Μιὰ φωνή, (σπαραχτικά)

Μαννάδες! τρέξτε, γρήγορα (τὸ σήμαντρο χτυπᾷ τρεῖς φορές λυπητερά)

νὰ κρῦψτε τὰ παιδιά σας! (τὸ σήμαντρο ξαναχτυπᾷ τρεῖς φορές)

Ἐρχονται Τοῦρκοι στὸ χωριὸ νὰ κάμουν γενιτσάρους!!!

(σήμαντρο)

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ Τρέξε, παιδί μου, γρήγορα νὰ μποῦμὲ μὲς στὸ σπίτι.

Ἄλλοι στὴ μαύρη μοῖρά μας, ἄλλοι στὶς δόλιες μάννες,
ποὺ θὰ τοὺς πάρουν τὰ παιδιὰ σὰν τὸ δικό μας Φλώρη...
Ἀνάθεμά σε, βρὲ Τουρκιά, μὲ τὸ κακὸ ποὺ κάνεις! ...
(Μπαίνουν τρομαγμένες στὸ σπίτι)

Σ κ η ν ῆ Δ ε υ τ ῆ ρ α

(Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει λοφίσκο. Ἕνας Τοῦρκος ἀξιωματικὸς
μὲ φέσι καὶ σαρίκι προχωρεῖ. Εἶναι ὁ Φλώρης).

ΦΛΩΡΗΣ
(μὲ συγγίνῃσι)

Νά σας!.. Οἱ ἴδιοι ἐμείνατε ἀγαπημένοι τόποι!
Βουνά μου περιπόθητα καὶ φουντωμένα λόγγα,
πῶς ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ, ὅπου σὰς ξαναβλέπω,
Καὶ σύ, γέρικε πλάτανε, πόσες φορὲς δὲν μ' εἶδες
νάρχωμ' ἐδῶ, μικρὸ παιδί, στὸν ἴσκιο σου νὰ παίζω,
ὥσπου μ' ἐπῆραν τὰ σκυλιὰ καὶ μ' ἐκάμανε Τοῦρκο.
Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ὀρκίζομαι στὴν ἁγία μας θρησκεία
πὼς δὲν πολέμησα ποτὲ τὴν πίστη τῶν γονιῶν μου,
πὼς κάθε βράδυ ἐκάνα κρυφὰ πρὶν νὰ πλαγιάσω
τ' ἅγιο σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ποὺ κάναν κι' οἱ γονιοί μου,
κι' ἔλεγε τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ὅπου μικρὰ παιδάκια
μᾶς μάθαινε στῆς ἐκκλησίας τὸ νάρθηκα ὁ παπᾶς μας.
Ἀκόμα ἔχω τὸ σταυρὸ στὸ μέτωπο, ποὺ δείχνει
πὼς εἶμαι χριστιανῶν παιδί κι' Ἑλλήνων γεννητοῦρι.
Κι' ἂν δώκανε στὸ σῶμά μου τὸ σχῆμα μουσουλμάνου,
αὐτὸ τὸ ἅγιο σύμβολο δὲν μπόρεσαν νὰ σβύσουν.
Ἐχω κι' ἀκόμα ἓνα σταυρὸ στὸ χέρι τὸ δεξιό μου
καὶ γύρω τὸ χριστιανικὸ τὸ ὄνομά μου: «Φλώρης».
Δεκάξι χρόνια πέρασαν ἀφόντας μᾶς ἐπῆραν
δέκα παιδιὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ μᾶς ἐπᾶν στὴν Πόλη.
Μᾶς βάλαν σ' ἓνα μεντρεσέ καὶ μέσα κεῖ οἱ Χοτζάδες
μᾶς ἔλεγαν τοὺς Χριστιανοὺς πολὺ νὰ τοὺς μισοῦμε.
Κι' ὅσο αὐτοὶ μᾶς ἔλεγαν τὴν πίστη ν' ἀρνηθοῦμε,
τόσο ἐγὼ στὰ στήθη μου ἐννοιωθα κάποιον μίσος
ν' ἀνάβη, νὰ θεριεύεται, βαριά νὰ γιγαντώνη
καὶ πὶὸ θερμὰ ἐλάτρευα τὴν πίστη τῶν γονιῶν μου.
Μεγάλωνα καὶ μέσα μου ἐννοιωθα κάποιον πόθο
νάρθῶ μιὰ μέρα στὸ χωριὸ ποῦεῖδα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
ὅπου μεγάλωσα πιστὸς στῆς Ἐκκλησίας τὸν κόρφο.
Καὶ νὰ εἶμαι! Αὐτὴ δὲ τὴ στιγμή πατῶ τὸ ἅγιο χῶμα
τῆς ποθητῆς πατρίδας μου, τῆς πολυσταυρωμένης.
Ὁ πόθος μου ἐπληρώθηκε. Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ μου!
Θεέ μου, τί βλέπω; Νά το ἐκεῖ τὸ πατρικὸ μου σπίτι.
Ἄραγε νᾶναι ἀνοιχτό; Νὰ ζοῦνε οἱ γονιοί μου;
νὰ μὲ θυμοῦνται τάχατες; Ἡ θὰ μὲ καταριῶνται
ὡς τοῦ Χριστοῦ πολέμιο, ὡς αἰμοβόρο Τοῦρκο;
Θυμοῦμαι, ὅταν μ' ἐπῆρανε, ὁ δόλιος μου πατέρας
ἐσφαξε μπρὸς στὸ κόνισμα τὸν ἄλλο ἀδερφό μου
νὰ μὴ γενῇ γενίτσαρος, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ Τοῦρκος.
Ἀχ! νᾶσφαζε κι' ἐμένανε κείνη τὴ μαύρη μέρα.
Τώρα θὲ νάμουν μάρτυρας στῆς Ἐκκλησίας τὸν κόρφο.
Μὰ ἡ μοῖρα δὲν τὸ θέλησε... Ἀ! πὼς θυμᾶμαι ἀκόμα
καὶ τὴ μικρὴ μας ἀδερφή, ποὺ βύζαινε ἡ μαύρη.
Ἀν ζῇ τώρα θὰ γίνηκε τῆς παντρεῖας κοπέλλα
(Ἀκροῖται)

Ἀκούονται περπατησιές... Οἱ προεστοὶ θὲ νᾶναι
ποὺ φέρνουν παιδομάζωμα...
(Κυττάζει μὲ προσοχή)

Μὰ, ὄχι, ... ἓνας λεβέντης
καὶ μιὰ κοπέλλα ἔρχονται. Πὼς γλυκοκουβεντιάζουν...

Ἄ νά τοι, ποὺ ζυγώνουνε. Ἄς μὴ τοὺς ἐνοχλήσω,
μον' ἐδῶ πίσω ἄς κρυφτῶ τὰ λόγια τοὺς ν' ἀκούσω...

(Κρύβεται πίσω ἀπ' τὸν πλάτανο)

Σ κ η ν ῆ Τ ρ ί τ η

Φλώρης (κρυμμένος), Δῆμος καὶ Δάφνω

ΔΗΜΟΣ

ΔΑΦΝΩ

ΔΗΜΟΣ

ΔΑΦΝΩ
(συλλογισμένη)

ΔΗΜΟΣ

ΔΑΦΝΩ

ΦΛΩΡΗΣ
(κατ' ἰδίαν)

ΔΑΦΝΩ

ΔΗΜΟΣ

ΔΑΦΝΩ

ΔΗΜΟΣ

ΔΑΦΝΩ

ΦΛΩΡΗΣ
(πηδώντας στὸ μέσο)

ΔΑΦΝΩ (πρὸς τὸ Δῆμο τρομαγμένη) Τί λέει, Δῆμο,
τί λέει αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

ΦΛΩΡΗΣ

Κι' ἔτσι, ποὺ λές, Δαφνούλα μου, οἱ μάννες μας τὰ εἶπαν
καὶ πρῶτα ὁ Θεὸς τοῦ Ἀἰ Γιωργιοῦ θὰ γίνουμε ζευγάρι.
Δάφνω μου, πές μου, μ' ἀγαπᾷς, ὅσο κι' ἐγὼ ἐσένα;
Σὰν τι ἐρώτησ' εἶν' αὐτὴ, ὅπου μοῦ κάνεις, Δῆμο;
Σ' ὅλους ὅσοι μ' ἐγύρεψαν δὲν εἶπα ἐγὼ τὸ «Ὁχι!»;
καὶ μ' ἐρωτᾷς ἂν σ' ἀγαπῶ; Δὲν μὲ πιστεύεις, Δῆμο;
«ὦ! σὲ πιστεύω ἀγάπη μου! Μὰ, τὸ γλυκὸ σου στόμα
δὲν ξέρεις πὼς μ' εὐχαριστεῖ σὰν λέει: «Σ' ἀγαπῶ».
Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται... Κι' ἀλήθεια, ὅταν τὰ πάντα
ὁ Θεὸς τὰ φέρει βολικὰ κατὰ τὴ θέλησή μας
δύσκολα τὰ πιστεύουμε...

Ἀκουσες, Δῆμο, πές μου,
Ποῦρθαν οἱ Τοῦρκοι στὸ χωριὸ νὰ πάρουν γενιτσάρους;
Τάκουσα, ναί, ἀγάπη μου καὶ καίγεται ἡ καρδιά μου.
Μὰ τί ἔχεις κι' ἐγίνες μὲ μιᾶς χλωμὴ; Τί ἔχεις, Δάφνω;

Κατάκαρδα αὐτὸ τ' ἀκουσμα μ' ἐχτύπησε. Ἀχ! ἔτσι
ἦταν καὶ τότε ποῦρθανε στὸ σπίτι οἱ γενιτσάροι
καὶ μᾶς ἐπῆραν τὰ σκυλιὰ, τὸν ἀκριβὸ μας Φλώρη
κι' ὁ δόλιος ὁ πατέρας μου θυσιάσε τὸ Γιάννη
καὶ πῆρε τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ πιά δὲν ξαναφάνη...

Θεέ μου, Παντοδύναμε! Τί ἀκούσαν τ' αὐτιά μου;
Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀδερφοῦλα μου, ἡ ἀδελφή μου Δάφνω,
ὅπου μιλεῖ γιὰ μένανε...

Ἡ μαύρη μου ἡ μάννα
ἀκόμη μὲ τοῦ Φλώρη μας εἶν' τὸν καημὸ στὸ στόμα
καὶ μὲ τὸν ἄλλον τὸν καημὸ τοῦ δόλιου μας πατέρα...
Νυχτόμερα μοιρολογᾷ, νυχτόμερα τοὺς κλαίει...
Κλαίει τὸ σπίτι, πῶσβησε, τοῦ κοπετᾶν Σπαθάρη...

Ἄφησε πιά, Δαφνούλα μου, τὰ πικραμένα λόγια.
Οἱ περασμένες συμφορὲς ἄς μὴ μᾶς συννεφιάζουν
τῆς νιότης μας τὸν οὐρανό...

Μὴν τὸ ξανάπης, Δῆμο.
Τὸν μοναχό μου ἀδελφὸ μπορῶ νὰ λησμονήσω;
Κάτι μοῦ λέγει μέσα μου, πὼς ζῇ ἀκόμα ὁ Φλώρης
καὶ πὼς μιὰ μέρα θὲ νάρθῃ στὴν πίστη τῶν γονιῶν του.

Ἄμποτε νᾶναι, ὅπως τὸ λές, ἀγαπητὴ μου Δάφνω.

Δὲν μὲ γελάει, Δῆμό μου, ἐμένα ἡ καρδιά μου!

Δὲν σὲ γελάει, Δάφνω μου, ἐσένα ἡ καρδιά σου!...
Δάφνω μου, ἀδελφοῦλα μου, ἐγὼ, ἐγὼ εἰμ' ὁ Φλώρης,
ἐκεῖνος ποὺ σὰς πῆρανε οἱ Τοῦρκοι...

ΔΑΦΝΩ (πρὸς τὸ Δῆμο τρομαγμένη) Τί λέει, Δῆμο,
τί λέει αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

Λέει πὼς εἶν' ὁ Φλώρης
ὁ ποθητός σου ἀδελφός... Ὁ Φλώρης, ποὺ οἱ Τοῦρκοι
ἐπῆραν γιὰ γενίτσαρο... Ὁ Φλώρης ὁ ἀδελφός σου,
ποὺ προσκυνάει τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ Χριστὸ λατρεύει!...

ΔΑΦΝΩ Ἄν εἶς ἐσὺ ὁ Φλώρης μου, ὁ μοναχαδελφός μου, δείξε σημάδι τοῦ κορμιοῦ νὰ ἰδῶ καὶ νὰ πιστέψω.

ΦΛΩΡΗΣ (ξεκουμπώνοντας τὸ χειρομάνικο)
Διάβασ' αὐτὴ δὴ τὴ γραφὴ. Δὲν λείει : Φλώρης Σπαθάρης ;

ΔΑΦΝΩ Χριστέ μου ! Παναγία μου ! Μονακριβέ μου Φλώρη !

ΦΛΩΡΗΣ Δάφνω μου, ἀδερφούλα μου, γλυκειά μου ἀδερφούλα . . .
(Ἄγκαλιάζονται κλαίοντας. Ὁ Δῆμος δακρύζει)

ΔΑΦΝΩ Πές μου, χρυσέ μου ἀδελφέ δὲν σ' ἔκαμανε Τοῦρκο ;
Εἶσαι ἀκόμα Χριστιανός ; Στὸ μέτωπό σου βλέπω
τ' ἅγιο σημάδι τοῦ Σταυροῦ . . . Σ' ἐφύλαξ' ὁ Σταυρός μας ;
Πές μου, δὲν εἶσαι ἀπίστος ; Πές μου, δὲν εἶσαι Τοῦρκος ;

ΦΛΩΡΗΣ (βγάξει ἓνα σταυρὸ, ποὺ φορεῖ κατάσαρκα καὶ τὸν φιλεῖ)
Σταυρέ μου, ἐσὺ ποὺ ἦσουνε προστάτης στὴ σκλαβιά μου,
ἐσὺ, Σταυρέ, μαρτύρα το ἂν ἀλλάξα τὴν πίστη,
ἂν πέρασε ποτὲ βραδεῖά χωρίς νὰ σὲ φιλήσω,
ἂν τὰ θερμὰ τὰ δάκρυά μου κρυφὰ δὲν σὲ ραντίζουν.
Μαρτύρα το ἂν δὲ σ' ἔκρυβα κατάσαρκα, Σταυρέ μου,
κι' ἂν σὺ δὲν ἦσουν πάντοτε τὸ ἅγιο φυλαχτό μου
ποὺ μὲ κρατοῦσε στὴν ἱερὴ τὴν πίστη τῶν γονιῶν μου !

ΔΑΦΝΩ Φλώρη μου, ἐμένα πάντοτε μοῦ τῶλεγ' ἡ καρδιά μου
πὼς ὁ καλὸς μου ἀδελφός θὰ γυρίζε μιά μέρα
ἀγνὸς σὰν πρῶτα Χριστιανός . . . Χαιρέτησε τὸ Δῆμο,
τὸν παιδικό σου σύντροφο, ποὺ μ' ἔχει ἀρραβωνιάσει . . .

ΦΛΩΡΗΣ Δῆμο μου, ἀδερφούλη μου ! . . .

ΔΗΜΟΣ Ἀγαπητέ μου Φλώρη ! . . . (ἀγκαλιάζονται)

ΔΑΦΝΩ Καὶ τώρα, ἄς πᾶμε, ἄς τρέξωμε, τῆς μάννας μας νὰ ποῦμε
πὼς ἦρθε πάλαι ὁ Φλώρης μας, τὸ μονοχὸ παιδί της.

ΦΛΩΡΗΣ Πῆγαινε ἐσύ, Δαφνούλα μου, στὴ μάννα μας καὶ πές της
τοῦ γυιοῦ της τὴν ἀνάστασι καὶ ἐγὼ θὰ πῶ στ' ἀσκέρι
πὼς μὲ φερμάνι ὁ βασιλιάς στὴν πόλιν μὲ γυρεῦει
κι' αὐτοὶ πίσω νὰ φύγουνε, στὰ Γιάννενα νὰ πᾶνε . . .
(Πηγαίνει ἀριστερά—ἡ Δάφνω δεξιά).

Σ κ η ν ῆ Τ ε τ ἄ ρ τ η

Δῆμος (μόνος)

Αἱ ! πὼς τὸ φέρουν οἱ καιροί, τὰ χρόνια πὼς τὸ φέρουν !
Ποῖος τῶλπιζεν ἕνας νεκρὸς ν' ἀναστηθῇ ἀπ' τὸν τάφο ;
(δακρύζει πολλὴ ὥρα)

Σ κ η ν ῆ Π έ μ π τ η

Δῆμος καὶ Φλώρης (ἐπανερχόμενος)

ΦΛΩΡΗΣ Φτηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε... Οἱ Γενιτσάροι φεύγουν...
Καὶ τώρα, Δῆμο, ἄς τρέξωμε, στὴ μάννα μου νὰ πᾶμε !
(Κάνουν νὰ βοῶν δεξιά, ἀλλὰ σταματοῦν βλέποντας τὴν
Δάφνω καὶ τὴν Κρυστάλλω πῶρχονται τρεχάτες)

Σ κ η ν ῆ Έ κ τ η

Δῆμος, Φλώρης, Κρυστάλλω, Δάφνω.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ (πέφτοντας μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φλώρη)
Μονακριβέ μου Φλώρη μου ! βλαστάρη μου ! παιδί μου !

ΦΛΩΡΗΣ (ὁμοίως)
Μαννούλα, νᾶμαι, ἐγύρισα λεβέντης, ἀντρειωμένος !

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ Πές μου, παιδί μου, Φλώρη μου, πές μου ἂν εἶν' ἀλήθεια,
Πές μου, εἶς' ἀκόμα Χριστιανός ; Δὲν σ' ἔχουν μουνταρέψει ;

ΦΛΩΡΗΣ Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι, μάννα μου, ὥσπου νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου !

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ Θεέ μου, τώρα πάρε με, τώρα εἶμαι εὐτυχισμένη,
ὅπ' ἀγκαλιάζω χριστιανὸ τὸν ἀκριβό μου Φλώρη.

Σ κ η ν ῆ Έ β δ ό μ η

Ἕνας χωριανὸς κι' οἱ ἀνωτέρω

Ὁ χωριανὸς (τρεχᾶτος)

Κρυστάλλω, Δάφνω, τάξτε μου. Δῆμο χαράκια !
Κρυστάλλω, Δάφνω, Δῆμος (μαζί) τ' εἶναι ;
ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ Τὶ τρέχει, πές το γρήγορα, σοῦ τάζω δυὸ μεντζήτια.
Ο ΧΩΡΙΑΝΟΣ Ἀπὸ τὰ ξένα γύρισεν ὁ καπετὰν Σπαθάρης,
μῆλκε στὸ σπίτι... σὰς ζητεῖ... Κι' ἔτρεξα... τὰ χαράκια !..
Καλῶς τὸν ἐδεχτήκατε... (βλέποντας τὸ Φλώρη, κατ' ἰδίαν)
Ποῖος νᾶν' αὐτὸς ὁ Τοῦρκος ;
ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ Θεέ μου, Μεγαλοδύναμε, μεγάλο —ν— τὸνομά Σου !
ΔΑΦΝΩ Χριστέ μου ! Παναγία μου ! Σὰς τάζω δυὸ λαμπάδες !
Ο ΧΩΡΙΑΝΟΣ (στὸ Δῆμο)
Αὐτὸς ὁ Τοῦρκος ;
ΔΗΜΟΣ Ὁ ἀδελφός τῆς Δάφνης εἶν', ὁ Φλώρης,
ποὺ γέρνει πάλαι χριστιανὸς στὸ πατρικὸ του σπίτι...
Ο ΧΩΡΙΑΝΟΣ ὦ ! τὰ καλὰ σὰν ἔρχονται, ἔρχονται, μαζωμένα !..
ΦΛΩΡΗΣ Ἄς τρέξωμ' ὅλοι γρήγορα, ἄς πᾶμε στὸν πατέρα,
διπλὴ χαρὰ νὰ κάμωμε, διπλὴ γιορτὴ νὰ γένῃ,
νὰ τρέξῃ ὅλο τὸ χωριό, νὰ τοὺς καλέσωμ' ὅλους
καὶ μὲ λαμπάδες, μὲ κεριά, στὴν ἐκκλησίᾳ νὰ πᾶμε,
ν' ἀκούσωμε τὴ λειτουργίᾳ καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη!».

(Α Υ Λ Α Ι Α)

Γράφηκε καὶ παίχτηκε στὴ Δρόβιανη τὸ 1918.

ΣΗΜ. Συντ. «Β. Ἠπειρου».—Ὁ συνεργάτης μας κ. Τ. Βιδούρης καθηγητὴς τοῦ Ἀρσακείου στὰς Πάτρας συνοδεύει τὴν συνεργασίαν του αὐτὴν μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶναι ἀξίαι σημειώσεως μερικαὶ πληροφορίες ὡς...
ληξιαρχικαὶ τοῦ ἔργου τοῦ αὐτοῦ.
«... Τῶρα στα 1918 καὶ τὸ παίξαμε στὴ Δρόβιανη, ὅταν οἱ Ἴταλοι γιόρταζαν τὴν ἐπέτειο τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς καὶ ἐπανηγύριζαν ἐπὶ τῇ τότε γενομένη (21—5—918) ἀνακηρύξει τῆς Ἀλβανίας. Στὴ Δρόβιανη ἔμενε λόχος τελωνοφυλάκων. Μᾶς ἐκάλεσαν, φυσικὰ, νὰ λάβωμε μέρος στὴ γιορτῇ καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ παίξωμε καὶ ἐμεῖς κάτι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λοιπὸν αὐτῇ ἔγραψα τὸν «Γενίτσαρο», ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο ἢ σχέσιν εἶχε μὲ τὰ πανηγύρια τοὺς...»

Μὲ ἀγάπην
Τ. ΒΙΔΟΥΡΗΣ

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΟΥ "ΔΡΥΑΝΟΥ,"

ΤΟΥ Κ. ΜΙΧ. ΚΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΥ

Στο α' μέρος της ιστορικής μου πραγματείας ανέφερα ότι στο μοναστήρι του Δρυάνου σώζεται μία τρίφυλλη ξύλινη πλάκα.

Στο σημερινό μου σημείωμα ασχοληθώ διεξοδικά με την πλάκα αυτή, και με τὰ γραφόμενά της. (Βλέπε σχήμα 1).

Επάνω από τὰ φύλλα στο θολωτό μέρος της πλάκας είναι ζωγραφισμένη μία εικόνα της Παναγίας με τὸ Χριστὸ στήν ἀγκαλιά της καὶ παρακάτω δεξιά καὶ ἀριστερά δυὸ ἄγγελοι.

Όταν τὰ φύλλα της πλάκας εἶναι ἀνοικτὰ στὸ σκαλιστὸ της μέρος, πού γυρίζουν τὰ φύλλα καὶ κλείνουν διαβάζομε σὲ πέντε στήλες ὀνόματα μοναχῶν καὶ ἀρχιερέων καὶ ἀφιερωτῶν.

Πρώτη στήλη. Ὄνόματα ἀρχιερέων : Νεκταρίου ἀρχιερέως—Παρθενίου—Γαβριήλ—Δοσιθέου—Ἰωάσαφ—Παχουμίου—Ἰωακίμ—νεοφύτου—Ἰερεμίου.

Κάτω ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχιερέων ὑπάρχουν γραμμένα καὶ ὀνόματα διαφόρων ἀφιερωτῶν τῶν χωριῶν. Σημειώνονται μόνον τὰ κύρια ὀνόματα τῶν ἀφιερωτῶν χωρὶς ἐπίθετα. Ἄν ὑπῆρχαν καὶ τὰ ἐπίθετα θὰ εἶχαμε καλὸ ὕλικὸ γιὰ τὴν ἱστορίᾳ τοῦ καθενὸς χωριοῦ. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν, νομίζομε ὅτι εἶναι περὶ τὸ νὰ καταγράψωμε ὅλα τὰ ὀνόματα. Ἀρχίζουν ἔτσι : Χωρίον—σιουγκριάτη (1)—αστρηΤΗ—Ἰωάννου—Νούσιος—Κυριάκος . . κ. λ. π.

Εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ἀφιερωτῶν ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα χωριά :

(1) Πρόκειται γιὰ δευτέρη ὀνομασία τοῦ χωριοῦ Κεστοράτι τῆς Ἐπαρχίας Λιουντζουριάς.

Πουλιάρτες—Ζερβάτες—Δελβινάκι—Δοξάτες—Νόκοβον—φασκάτη (:)—Λίβινα—Λιμπόχοβο—Δρόβιανη—Πολίτζανη—Βιθηκούκη—Πωτεσβάτον (:)—Πετζά—Λάμδανη—Βωδίνω—σώπηρον (σέπερη :)—Κάστρον—Ἰωάννινα—Νήβιανη (2) Πέπελι—Χοχοβό (:)—σιουγκριάτη—(α χ λ) (1650 :)—χωριὸ σοτίρα—στύλληω (:) Καλήτζεο—(Καλέζι)—σαράτες—Γεωργουσιότες—Πλησίβιτζα—1732 χωριὸ Πολήτζανη—Ἀργυροχωρὶ—Ραντάτες—Ξεχωρὼ (:) Λάμποβο—Μέγκουλη—Τσερνάσοβα (:)—δολός—Μουρσί—Βερβιτζιάνη—Κολοριτζή—Ἀπάνω Λεσνίτζα—Μποζανίκο—Ἀργυρόκαστρο—Ἐπισκοπή—Ἐλεούσα—Χλωμός—Τσιάτιστα—Νγουσιβίτσα (Κοσοβίτσα)—Κάστρο—Πρεμετή—Μπατιλόμι (3)—Σωφράτικα—Γωραντζή—Βάνιστα—Ἀη Νικόλα—σκουριάδες—Χάσκοβο—Χωσόλιανη—Τεριαχάτες—Δούβιανη—Ξερόβαλτο—Μουζίνα—Λιτοβιάτες (:)—Φρασανή—Γωρίτζα—Χοστέβα—Τεριάχη—Λουσκανέοι (:)—1812 χωρίον Φινίκι—Γιανιτζάτες—Κάτω Λεσνίτζα—Τζινάδες (:)—Γκαρψέοι—Πυροκανέοι—σωπικέοι—Μπώτριστα—Γρόγκι—Λίβινα—Τσερνάσοβο (Κεράσοβο:)—Μπαρίβα (Μπέρβα:)

Ἐγραψά τὰ χωριά μετὰ τὴν ὀρθογραφία πού εἶναι γραμμένα, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ χωριά εἶναι δυὸ καὶ τρεῖς φορές γραμμένα. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ δὲν σώζονται σήμερα. Ἐχουν καταστραφῇ.

Γενικά γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν χωριῶν ἴσως μοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ γράψω ἰδιαί-

(2) Νήβιανη=Πρόκειται περὶ τῆς Νίβανης τῆς Ζαγοριάς.

(3) Μποτιλιόμι=τῆς περιφέρειας Πρεμετής.

τερη πραγματεία, γιατί τώρα δὲν μπορῶ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ θέμα.

Δεύτερη στήλη. Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμένων κτιτόρων τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης :

Ἀκακίου ἱερομονάχου, διονυσίου, δαβίδ, Βενιαμίν, Ἰωαννικίου, Παρθενίου, Ἰωάσαφ, νεοφύτου, Ἰωάσαφ, λεοντίου, ἀνθίμου, νεκταρίου, λαυρεντίου, Κυπριανού, Ἰακώβου, γερασίου, γρηγορίου, Γαβριήλ, νεκταρίου, νεοφύτου, Καλλιμάχου, Ἰωαννικίου, σοφρονίου, δανιήλ, συμεών, δομετίου, δανιήλ, νεκταρίου, γενναδίου, δανιήλ, νεκταρίου, γενναδίου, Ἰακώβου, νεκταρίου.

Τρίτη στήλη. Εἰς τὴν τρίτη στήλη συνεχίζονται τὰ ὀνόματα τῶν ἱερομονάχων :

Δαβίδ ἱερομονάχου, εὐθυμίου, Ραφαήλ, Χριστοφόρου, εὐθυμίου, νεκταρίου, διονυσίου, νεκταρίου, γαβριήλ, νεκταρίου, μακαρίου, φιλοθέου, Ἰωάσαφ, Καλλίστου, Χριστοφόρου, δαμασκηνού, νεοφύτου, Ἰωάσαφ, νικηφόρου, Τιμοθέου, νεοφύτου, Παρθενίου, δανιήλ, φιλοθέου, γαβριήλ, λαυραντίου, Ἰωαννικίου, Κωνσταντίνου, Θεοφάνους, Ἰωαννικίου, Ἰακώβου, Κυρίλου, διονυσίου, συμεών, ζαχαρίου, μακαρίου, δοσιθέου, δανιήλ, Χριστοφόρου.

Τετάρτη στήλη. α χ μ' (1640).

Βασιλεῖς τῆς μοσχობίας : Μιχαήλ, Θεοδώρου, Ἀλεξίου.

Τῆς μολδοβλαχίας αὐθέντες : Ἰωάννου Βασιλίου : Κότζη, Κατερτζας (:).

Συνεχίζονται πάλι παρακάτω τὰ ὀνόματα τῶν ἱερομονάχων : νικηφόρου ἱερομονάχου, Γαβριήλ ἱερομονάχου, Διονυσίου, Γαβριήλ, Βενιαμίν, Θεοκλίτου, Καστανού, ἀνανίου, Χρυσάνθου, νεκταρίου, ἱερακίου, ἀνθίμου, Θεοφάνου, Χρυσάνθου, γαβριήλ, νικήτα, σεραφίμ, Ἰακώβου, μαθαίου, μαναστή (προφανῶς Μανασσῆ), Κυπριανού, ἀθυμίου, συμεών, γερασίου, καλλινίκου, βενιαμίν, Ζωσιμά, γομαννού, Ἰωάννου, ντετέα, γεωργίου.

Πέμπτη στήλη. α ψ ε' (1705).

Στὴ στήλῃ αὕτῃ γράφονται αἱ μοναχαί :

† χωρίον (Δὲν διακρίνεται καλὰ ποῖο εἶναι τὸ χωριὸ) μαργαρίτα, φήνω, Κυράτζα, Ἐλενα, Μαρία, λέμτου, Νικολάου, ράιδες, † χωρίον νόκοβον : ζακτώα, Ἰωαννικίου ἱερομον. χωρίον Καλήτζεο, 1719 χωρίον πλασίβητσα κλπ.

Στὸ τρίτο φύλλο ἀπὸ τὸ μέσα μέρος ἀριστερὰ εἶναι γραμμένα : τὰ ἀκόλουθα τῶν μοναχῶν πάντων :

νικηφόρου μοναχοῦ, Καλλίστου, νεκταρίου, δανιήλ, Κυρίλου, λεοντίου, νικοδήμου, δοσιθέου, Λαρευντίου, νικοδήμου, γρηγορίου, Ἰωαννικίου, γερασίου, νικηφόρου, Ἰακώβου, Λεοντίου, νικάνδρου, μακαρίου, Γερασίου, Ἰωαννικίου, Ἰωάσαφ, Γρηγορίου, Παχουμίου, Γρηγορίου,

Τιμοθέου, γερασίου, ἀνανίου, μακαρίου, δωροθέου, φιλοθέου, παχουμίου, δαβίδ, τιμοθέου, Κων(τίνου), σάβα, νεκταρίου, Καλλίστου, Ἰωάσαφ, δομιτίου, παρθενίου Ἰωακίμ, νικοδήμου, μαθέου, νικοδήμου, Μακαρίου, Ἰωαννικίου.

Στὸ τρίτο φύλλο ἀπὸ μέσα δεξιά (διότι τὸ φύλλο αὐτὸ χωρίζεται σὲ δύο) εἶνε γραμμένα τὰ ἀκόλουθα.

Αἱ μοναχαί : σ(α)ελώμης, μαγδαλινῆς, μακαρίας, μερώπης, Θεοφάνης, νεοφύτης, ἀθανασίας, Θεοκλήτης, κασίας, κυριακῆς, βασιλιανῆς, Θεοπίστης, διονυσίας, συγκλητικῆς, ἀναστασίας, μακαρίας, συγκλητικῆς, καλλινίκης, μακαρίας, ἀναστασίας, καλλινίκης, ἀναστασίας, τατιανῆς, μανασίας, ἀθανασίας, σιμαΐδας, καλλινίκης, ἀννισίας, σιμαΐδας, καλλινίκης, καλλιτροπῆς, μαγδαλινῆς, διονυσίας, Καλλινίκης, Θεονύμφης, Θεοκλήτης, σιμεώνης, Θεοφάνης, ἀναστασίας, σιμαΐδας.

Στὰ ἄλλα φύλλα σὲ διάφορα ἔμνη εἶναι γραμμένα τὰ χωριά, πού ἀνάφερα παραπάνω, μετὰ διάφορα ὀνόματα ἀφιερωτῶν.

Στὸ δεύτερο φύλλο στὴν ἐξωτερικὴ τοῦ σελίδας, δηλαδή στὴ σελίδα πού φαίνεται ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος σὰν εἶναι κλεισμένη ἡ πλάκα, εἶναι γραμμένα καὶ πολλὰ ἄλλα ὀνόματα, παραπάνω ἴσως καὶ ἀπὸ 100. Αὐτὰ δὲν διακρίνονται καλὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διαβάσῃ κανεὶς. Ὅπως φαίνεται ἀπ' ὅσα βγάζει κανεὶς εἶναι ὀνόματα μοναχῶν καὶ ἱερομονάχων.

2. Τὸ σωζόμενο βιβλίον (Κατάστιχο)

Στὸ Δρυάνο σώζεται κι' ἓνα βιβλίον σὰν κατάστιχο μετὰ 19 φύλλα ἀπὸ χονδρὸ χαρτί. Σ' αὐτὰ τὰ φύλλα εἶναι γραμμένα τὰ ἀκόλουθα :

Στὴν πρώτη καὶ τρίτη σελίδα εἶναι γραμμένα τὰ ἀκόλουθα :

Τῆς κοιμήσεως τῆς Παναγίας Δρυάνου ὀνόματα παρρησιαστικά εἰς μνημόσυον τῶν τεθνεώτων.

Ἐπιδεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν

Ἐπιδεόμεθα ὑπὲρ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ.

Παρθενίου
Εὐθυμίου
Νεκταρίου
μακαρίου
καλλινίκου
Γενναδίου
γαβριήλ
Εὐθυμίου
νικηφόρου
τῶν ἀρχιερέων

Ἐπιδεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἐπισκόπου ἡμῶν

Ἐπιδεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων :

Μιχαήλ
αλεξίου
Πετρού
Αλεξίου
Βιτζή

Τῆς μολδοβλαχίας ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ
τῶν ἀοιμνήστων κτιτόρων καὶ εὐσεβε-
στάτων αὐθεντῶν.

Βασιλείου Βοεβόνδα
στεφάνου Βοεβόνδα
εὐστρατι. Βοεβόνδα
δούκα Βοεβόνδα
Ἰωάνν. Βοεβόνδα
Αθο. (.)

Στὴν τέταρτη σελίδα συνεχίζονται τὰ
ὀνόματα τῶν Βοεβόνδα.

ανασίμου, νικολάου, μπαπίτζα (.), ὀρι-
σεου, Κων(ν)τίνου, Δόμα.

Κατόπι συνεχίζονται τὰ ὀνόματα τῶν
καλογήρων τῆς μονῆς. Ἀρχίζουν αὐτὰ
ἔτσι :

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἡμῶν
καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφό-
τητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοὺς δούλους τοῦ
Θεοῦ :

Δανιήλ, βενιαμίν, νεκταρίου, λαυρεν-
τίου, καλλίστου κλπ.

Ἀκολουθοῦν 146 ὀνόματα καλογήρων.
Κατόπι συνεχίζονται σ' ὅλα τὰ φύλλα τὰ
ὀνόματα τῶν ἀφιερωτῶν τῶν χωριῶν.
Καὶ ἐδῶ μόνον τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται
χωρὶς ἐπιθέτα. Δὲν ἀναφέρεται ἀκόμη
οὔτε τὸ εἶδος τῆς ἀφιέρωσης.

Ἀπ' ὅλα τὰ χωριά τὸ Ζερβάτι ἔχει
τοὺς περισσότερους ἀφιερωτάς. Τὸ Ζερ-
βάτι σήμερα ἔχει τριάντα μονάχα σπι-
τια. Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀφιερωτάς τοῦ Δρυά-
νου συμπεραίνομε ὅτι στὴν παλιὰ ἐποχὴ
θὰ ἦταν μεγαλοχωρι. Σὲ ποιά ἐποχὴ κα-
ταστράφηκε δὲν γνωρίζομε. Κοντὰ στὸ
σημερινὸ χωριὸ ὑπάρχουν χαλάσματα
καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἡ ἐκκλησίαι, ποὺ
σῴζεται ὡς σήμερα.

Γράφω ἐδῶ τὰ χωριά μετὰ τὸν ἀριθμὸ
τῶν ἀφιερωτῶν. (Διατηρῶ τὴν ὀρθογρα-
φίαν τοῦ πρωτοτύπου).

Χωριὸν Ζερβάτες ἀφιερωταὶ 254, Κά-
στρο Κορφοὶ 3, Κάστρο Ἰωάννινα 10,
χωριὸ Μπουλιάρατες 90, Μπότριστα 73,
χωριὸν Βοδίνον 21, Πέπελη 56, λόγκος 17,

σελίον 7, (σεπότη Σωπότι;) 47, νιβιανί (1)
24, λάμδαμη 3, Βάχτιστα (Βάλτιστα;) 3,
Ἀργυρόκαστρο 100, Μέγκουλι 10, δερβι-
τζάνη 9, Γοραντζή κάτω 14, Φ(ρ)αστανή 4,
Γεωργουτζάτες 89, Γκάρψι 4, δοβιανή 4,
Κολοριτζί 9, τεριαχάτες 3, χωριὸν Κρήνα
3, Βομπλό 5, δολός 25, Μοναστήριον Βή-
σανης Νικολάου, Ἐπισκοπὴ ἀφιερωταὶ
10, Ποντικάτες 21, Βήσανη 8, Λιμπόχοβον
4, Μοναστήριον ναοπούλους (2) Δανιήλ,
σέλτζη ἀφιερωταὶ 35, χωριὸν ναοπού-
λους 15, Κλισιάρι 2, χωριὸν λάμποβο ἀπὸ
νῶ 5, Τερνάχη 11, Δρόβιανη 289, Μουζίνα
254, Πετζα 32, Κρόγγοι 43, Γλήνα 1, Τζε-
υτιλίκι (3) Ἐπισκοπὴ 15, Πέρα Γοραντζή
6, Δελβινάκι 117, Σερακάδες 10, ντριμά-
δες 15, Ζαραβίνα 1 ἀρίνιστα 1, Γκοριτζα
1, Λιβήνα 47, Στραβοσκιάδι 12, Κακαβιά 1.

Μοναστήριον Βάνιστα : Κωνσταντίνου
ιερέως, Μοναστήριον Κρόριζαι : ἱερομο-
νάχου Νεκταρίου, ἱερέως Καλλινίκου,
Σεραφεῖμ. Μοναστήριον τῆς Παναγίας
Μακρυλογγίτισσας : Ζαχαρίου ἱερομονά-
χου καὶ Μαγδαληνῆς μοναχῆς. Μοναστή-
ριον τοῦ Γερμανοῦ : Λαυρεντίου ἱερ. Διο-
νυσίου ἱερομ. Ζαχαρίου, ἱερομ. Κυρίλλου
μοναχοῦ. Μοναστήριον Ραβένια : Χρυσάν-
θου μοναχοῦ. Μοναστήριον Τζάτιστα :
Ματθαίου ἱερομ. Παναγιώτη ἱερομ. Νικο-
δήμου ἱερομ. Μοναστήριον τοῦ Προφήτου
Ἡλίου : Γαλακτίωνος Ἰλαρίου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου εἶναι σημειω-
μένα τὰ ἑξῆς :

«Τὸ παρὸν κατάστιχον ἐγράφη διὰ
προσταγῆς τοῦ Πανοσιοτάτου ἀγίου
ἀρχιμανδρίτου κυρίου κύρ Μεθοδίου
καὶ τοῦ Πανοσιοτάτου κυρίου κύρ Κυ-
ρίλλου εἰς μνημόσυνον τῶν τεθνεώτων
διὰ χειρὸς ἐμοῦ Γαλακτίωνος νν τ' (:)»
Τοὺς 1814 ἐν μινῇ Νοεμβρίου 11 :

Καὶ ἡ ἀναγινώσκοντες εὐχεστέ.»

Αὐτὰ γράφονται στὸ βιβλίον. Ἐκράτη-
σα τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ βιβλίου. Μονάχα

(1) Νιβανη Ζαγοριᾶς.

(2) Σήμερον Ναγοπούλους=Πρόκειται
γιὰ δευτέρη ὀνομασία τοῦ χωρίου Στε-
γόπολις Λιουντζουριᾶς.

(3) τσιφλίκι.

στὰ ὀνόματα ἔβαλα κεφαλαῖα γράμματα
στὴν ἀρχή, ἐνῶ στὸ βιβλίον σχεδὸν τὰ πε-
ρισσότερα ὀνόματα γράφονται μετὰ μικρὸ
γράμμα στὴν ἀρχή.

3. Διάφορα μισοσαπισμένα φύλλα

Στὸ μοναστήριον σώζονται ἀκόμη μερι-
κὰ φύλλα ἀπὸ κάποιο παλιὸ βιβλίον ἀφιε-
ρωτῶν. Αὐτὰ τὰ φύλλα εἶναι μισοσαπι-
σμένα καὶ καταστραμμένα ἀπὸ τὴν ὕγρα-
σιν καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἀπ' αὐτὰ τὰ
φύλλα ἄλλα εἶναι εὐανάγνωστα καὶ ἄλ-
λα δυσανάγνωστα καὶ μερικά εἶναι τόσο
κακογραμμένα, ποὺ τὰ γράμματα μοιά-
ζουν σωστὰ ἱερογλυφικά.

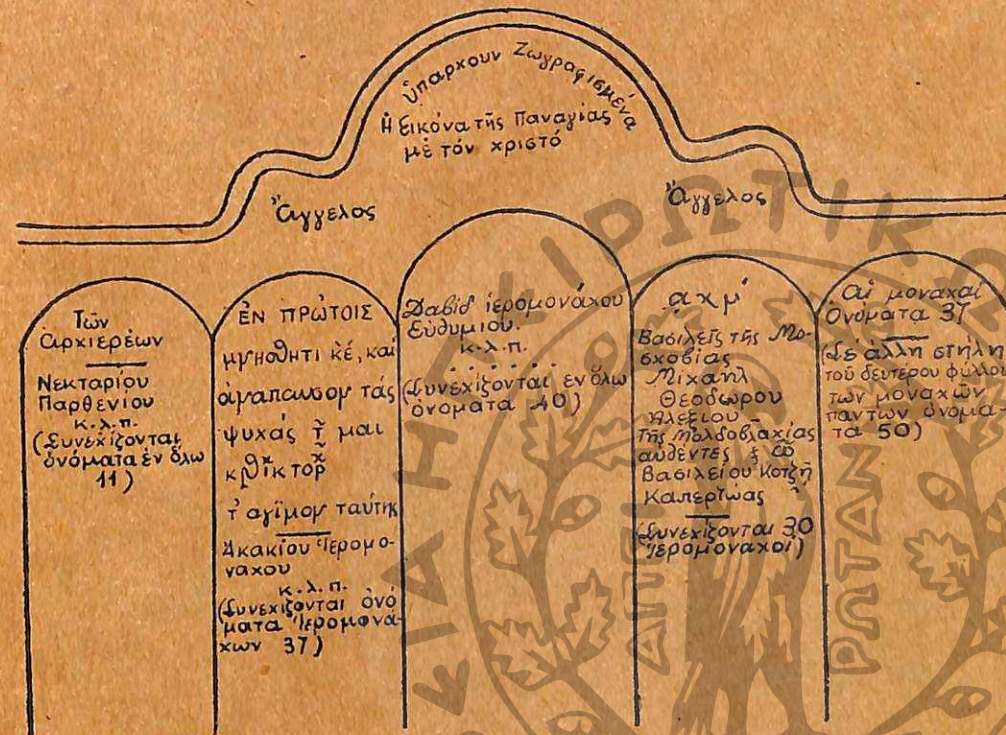
Σ' αὐτὰ τὰ φύλλα γράφονται οἱ ἀφιε-
ρωταὶ κατὰ χωρία καὶ μετὰ χρονολογίας
καὶ μετὰ τὸ εἶδος τοῦ ἀφιερώματος. Οἱ
κομμένες λέξεις α μπακί — θὰ εἶναι ἴ-
σως τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος, δηλαδὴ
ἄσπρα καὶ μπακί=μπακῆρες.

Τὰ ἀναφερόμενα χωριά εἶναι τὰ πα-
ρακάτω :

Χοστέβα, Νόκοβο, Ρινιούς, (Ἐρίντιον :)
Εἰρηναῖον :) Τρανουσίστα, Ἐλεούσα, Σα-

ρακίνιστα, Στραβοσκιάδι, Βερβιτζιάνοι,
(προφανῶς Δερβιτζάνη), Καστάνιανη, Δελ-
βινάκι, Συρακάδες (ἢ Συρακάτες), Σελίον,
Ἀργυρόκαστρον, Σούχα, Ποντικάτες,
Τζεφλίκι σιέχη, Μάλτζανη Λουπάτες
(Λουπάδες), Λήβυνα, Πέρα Γοραντζή, Βομ-
πλό, Δολό, Βήσανη, Λοβίνα, Δοξάτες,
Σωφράτικα, Τζεφλίκι, Σαρίμπεη, Τζεφλί-
κι Ἰμέρ Ἀφέντη, Κονίσπολι, Μούρσια,
Κακαβιά, Κακουσέοι (Κακόζι :). Καὶ ἄλ-
λα πολλὰ χωριά εἶναι γραμμένα, ἄλλα
εἶναι δυσανάγνωστα. Αὐτὰ τὰ φύλλα θὰ
εἶναι ἀπὸ κανένα ἄλλο βιβλίον ἀφιερω-
τῶν. Πόσα φύλλα θὰ εἶχε τὸ βιβλίον αὐ-
τὸ καὶ ἀπὸ ποιά χρονιά ἄρχισε νὰ γρά-
φεται δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐξακριβώσω-
με, γιατί σώζονται τὰ τελευταῖα φύλλα.
Δὲν ἔχουν σελιδοποιηθῇ αὐτὰ τὰ φύλλα.
Γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ καταλάβωμε
καὶ πόσα φύλλα ἔχουν καταστραφῇ. Ὅ-
πως φαίνεται ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίον ἀρχισαν
νὰ κόβουν τὰ πρῶτα φύλλα. Σιγὰ σιγὰ
τὸ βιβλίον ξεράφτηκε καὶ ἔμειναν σκόρ-
πια φύλλα.

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

Σχῆμα (1)

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΜΟΥΖΙΝΑΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἀντίγραφον ἐπιστολῆς Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ ἀπευθυνθείσης τὸν Ἰούλιον τοῦ 1779 πρὸς τὴν κοινότητα Μουζίνων τοῦ Δελβίνου. Παρεχωρήθη εἰς ἡμᾶς εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας κ. Ι. Α.

Τὸ πρωτότυπον σώζεται σήμερον ἐν τῇ κοινότητι Μουζίνων. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι ὅλαι σχεδὸν τοῦ ἰδίου τύπου μὲ μικρὰς παραλλαγὰς, ὡς διάταγμα ἰδρύσεως Σχολείων.

Εὐγενέστατοι ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν χώραν μουζίναν, σᾶς ἀσπάζομαι, καὶ παρακαλῶ τὸν ἅγιον Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν σας ὑγιειάν.

Ἐγώ, ἀδελφοὶ μου, ὡς δοῦλος ἀνάξιος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, περιοχόμενος καὶ διδάσκων, τὸ κατὰ δύναμιν τοὺς Χριστιανούς, μὲ ἄδειαν τῶν κατὰ τόπους ἀρχιερέων, ἦλθα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν χώραν σας καὶ βλέποντας ὅτι δὲν ἔχετε σχολεῖον νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ σας χωρὶς πληρωμὴν ἐπαρεκίνησα τοὺς Χριστιανούς καὶ ἔδωσαν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ προαίρεσιν διὰ τὸ σχολεῖον σας· πρέπει δὲ καὶ ἡ εὐγενεία σας πάντες νὰ βοηθᾶτε πάντοτε τὰ σχολεῖα σας ἐξ ἰδίων

πόνων ἢ κοινῶς ἀπὸ τὴν χώραν, ἢ καὶ ἀπὸ βουκούφια, διὰ νὰ λάβετε καὶ παρὰ Θεοῦ τὸν μισθὸν σας, καὶ τιμὴν παρὰ ἀνθρώπων· Εἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ χρεώστης καὶ παρακαλῶ τὸν κύριον τὸν εὐλογοῦντα τὰ πάντα, νὰ εὐλογήσῃ καὶ τὴν χώραν σας, καὶ τὸ σχολεῖον καὶ παιδιὰ σας καὶ νὰ σᾶς ἀξιώσῃ νὰ ζήσετε καὶ ἐδῶ καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ νὰ σᾶς βάλῃ καὶ εἰς τὸν παράδεισον νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε, νὰ δοξάζετε τὴν ἀγία τριάδα ἀμὴν.

Ἐβαλα καὶ ἐπίτροπον μὲ τὴν γνώμην πάντων τὸν παπᾶ κύρ διαμάντην καὶ Ἐπιστάτας καὶ βοηθοὺς αὐτοῦ ὅλην τὴν χώραν, μάλιστα δὲ τὸν παπᾶ κύρ ντέντε καὶ τὸν κύρ κώστα τοῦ παπᾶ μαργαρίτη, καὶ τὸν κύρ ἀθανάσιον τοῦ ζήση καὶ τὸν κύρ νίκαν τοῦ Κυριάκου νὰ κυβερνήσουν τὸ σχολεῖον, καθὼς ὁ κύριος τοὺς φωτίσει, ταῦτα καὶ ὑγιαίνειν ἐν κυρίῳ.

α ψ ο θ (1779) Ἰούλιος
κοσμάς Ἱερομόναχος
καὶ εὐχέτης σας

Εἰκόνες ἀπ' τὴν Πατρίδα

Ὁ Κεντρικὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ χωρίου Νοκόβου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΥΜΟΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Τὸ γεγονὸς ἀναφέρεται στὸ Καραλήμπε τοῦ Δελβίνου. Κάποτε οἱ Μπέηδες τσιφλικιοῦχοι ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὴν καλυτέρα ἀπόδοσι τῶν τσιφλικίων τοὺς ἀπεφάσισαν νὰ ἐκτελέσουν μερικὰ ἀρδευτικὰ ἔργα στὸ Βοῦρκο.

Συγκεκριμένως ἠθέλησαν νὰ μεταστρέψουν τὸν ροῦν ἐνὸς βραχίονος τοῦ ποταμοῦ Μπίντριστα σὲ ὠρισμένη περιφέρεια. Κατέβηκαν λοιπὸν στὸ Καραλήμπε. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ πολὺς Ἰμέρ Ἐφέντης ἀπὸ τὸ Δέλβινο, ὁ Ἰμέτ Ἀμπάκης κλπ. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς Χριστιανούς, ποὺ θὰ δοῦλευαν στὰ ἔργα αὐτὰ ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν ἓνα πλούσιο τραπέζι ἀπὸ ἀρνιά μὲ μπόλικο ρακὶ καὶ κρασί.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλήθη καὶ ὁ μακαρίτης Παπαφράγκος ἐφημέριος τοῦ Καραλήμπε κλασσικῶς ἀγράμματος, μὰ ἐξυπνος καὶ τετραπέρατος ἄνθρωπος.

Οἱ Χριστιανοὶ προτοῦ ἀρχίσουν νὰ φᾶνε προεξάρχοντος τοῦ Παπαφράγκου ἀρχισαν νὰ κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἐνας ἐκ τῶν Μπέηδων δὲν κρατήθηκε καὶ θέλοντας νὰ πειράξῃ τὸν Παπαφράγκο γνωρίζοντας τὴν ἀγραμματοσύνη του τὸν ἐρώτησε :

— Δὲν μοῦ λές, παπᾶ μου, τοῦ λέει, τί σημασία ἔχει τὸ σημεῖο αὐτὸ, ποὺ κάνετε σεῖς οἱ Χριστιανοί; Τί σκέπτεστε τὴν ὥρα αὐτὴ, τί λέτε στὸ θεὸ σας ;

Καὶ ὁ ἐτοιμολόγος Παπαφράγκος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀπαντᾷ :

— Νὰ σᾶς πῶ, τοὺς λέει. Κάθε Χριστιανὸς, δταν κάνῃ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ εὐχεταὶ στὸν Παντοδύναμο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ πάρῃ τὸ βόλι τὸν Τοῦρκο στὴ μπάλα, στὸν ἀφαλὸ, βυζὶ σὲ βυζὶ καὶ πᾶρτον κάτω τὸν Τοῦρκο !

Ἡ παράδοσις δὲν διασώζει τὴν συνέχειαν τῆς εὐωχίας ἐκείνης !

Γ. Μ.

«... Δὲν εἶναι ὁ καθένας σας χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οὔτε ἡ καθεμία σας χωριστὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Εἰσθε ὅλοι σας ἓνα σύνολον καὶ θὰ ἐργασθῇτε γιὰ τὸ σύνολον. Καὶ τὰ γνωρίζετε ὅτι τὴν εὐτυχίαν σας δὲν θὰ τὴν εὑρετε παρὰ μόνον στὴν εὐτυχία τοῦ συνόλου».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σημαίας τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936).

«... Θὰ σᾶς δώσουμε παιδιὰ μου ἰδανικὰ ἔθνικα, γιατί χωρὶς ἰδανικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ζήσετε. Στὴ ζωὴ σας δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε μεγάλα πράγματα χωρὶς ἰδανικὰ καὶ τὰ ἰδανικὰ σας πρέπει νὰ εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικά, διότι εἰσθε Ἑλληνόπουλα καὶ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανένας Ἕλληνας...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ εἰς τὰς Σέρρας τὴν 27ην Ὀκτωβρίου).

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Η ΕΠΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ "ΠΑΝΑΓΙΑΣ", ΤΗΣ ΛΕΣΝΙΤΣΑΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἄνω Λεσνίτσας διακρίνονται πάντοτε διὰ τὸ ἀκμαῖον τῶν θρησκευτικῶν τῶν αἰσθημάτων ἀποδεικνύουν ταῦτα σήμερον ἐμπράκτως μὲ τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας καταβάλλουν διὰ τὴν ἐπανεγερσιν τοῦ κατὰ τὸ 1934 ἐκ πυρκαϊᾶς ὀλοσχερῶς καταστραφέντος ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Παναγίας).

Οὕτω συνέστησαν, ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ χωρίον συστάσεως, Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν Ἑράνων ἐν Ἀθήναις ὡς καὶ ὑποεπιτροπὰς παντοῦ, ἔνθα ὑπάρχουν Ἄνω Λεσνιτσιῶται.

Ἐκτὸς τῶν ἐράνων, οἱ ὅποιοι θὰ διατεθῶσιν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀπαιτουμένων ἱερῶν σκευῶν καὶ τῆς ἀγιογραφήσεως μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκ βάθρων ἀνέγερσεως, ἣν σημειωθῆτω ἀνέλαβον ἐπίλεκτοι Λεσνιτσιῶται, ὧν τὰ ὀνόματα θέλουν χαραχθῇ χρυσοῖς γράμμασιν πρὸς αἰώνιον μνημόσυνον διὰ τὰ φιλόδοξα αἰσθήματα, εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ προσεχέστατου ἀποπερατουμένου ἱεροῦ ναοῦ, οἱ κάτοικοι ἤρχισαν νὰ προσφέρουν καὶ πολὺ τιμὰ ἱερὰ σκεύη μὲ ἐξαιρετικὸν ἀλτροῦσμόν.

Ἀπὸ τὴν συγκινητικὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν θὰ ἀναφέρωμεν μεθ' ὅλως ἰδιαίτερας χαρᾶς τὸν ἑβδομηκοντούτην Παντελεῆν Παπᾶν, ὁ ὅποιος προσέφερε τὰς τελευταίας του οἰκονομίας ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεστάτου πολυελαίου, ἀργυροῦ δισκοποτηρίου πεποικιμένου μὲ χρυσὸν καὶ μιάς ἀργυρᾶς κανδήλας ρωσικῆς προελεύσεως.

Σημειῶνομεν τὸ γεγονός αὐτὸ ἐν γνώσει ὅτι θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην του, διὰ νὰ γίνῃ παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ ἐκ μέρους ἄλλων ὁμοχωρίων καὶ φιλογενῶν πατριωτῶν.

Ἄλλος συμπατριώτης, τοῦ ὁποίου ὑ-

πείκοντες εἰς ἰδιαίτεραν παράκλησιν παρασιωπῶμεν τὸ ὄνομα προσέφερε πολυτελέστατον Εὐαγγέλιον μὲ ἐπικάλυμμα ἐκ καθαροῦ ἀργύρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ ἐπανεγέρσεως τοῦ ἐν Ἄνω Λεσνίτῃ (Β. Ἡπείρου) ἐκ πυρκαϊᾶς καταστραφέντος ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας

Ἡ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἐράνων ὑπὲρ ἐπανεγέρσεως τοῦ ἐν Ἄνω Λεσνίτῃ τῆς ἐπαρχίας Δελβίνου ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας, καταστραφέντος ἐκ πυρκαϊᾶς, ποιεῖται θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὰ φιλόδοξα αἰσθήματα τῶν ἀγαπητῶν τῆς συμπατριωτῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὅπως σπεύσωσι καὶ προσφέρωσιν ὅ,τι ἕκαστος δύναται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τε ἐπισκευῆς καὶ τῆς διακοσμήσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, εἴτε εἰς ἱερὰ σκεύη, εἴτε εἰς χοῦμα, ἀποστέλλοντες ταῦτα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν (Γ' Σεπτεμβρίου 26.— Ἀθήναι). Ἐπειδὴ δέ, φιλόχριστοι συμπατριῶται προσέφεραν ἤδη ἀρκετὰ ἱερὰ σκεύη, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν παρακαλεῖ τοὺς ἀγαπητοὺς συμπατριώτας τῆς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ προσφέρωσι τοιαῦτα, νὰ ἀπευθυνθῶσι πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ τί προσεφέρθῃ καὶ τίνων εἰσέτι ἱερῶν σκευῶν ἔχει ἀνάγκη ὁ ἱερὸς Ναὸς πρὸς πλήρη διακόσμησιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

Ἀγαπητοὶ Συμπατριῶται,

Ἐνθυμηθεῖτε τὴν ἀγαπημένην μας Παναγίᾳ, τὸ καμάρι μας, τὸ στόλισμα ὀλοκλήρου υἱῆς ἐπαρχίας μας καὶ σκεφθῇ

τε ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἴδωμεν μεγαλοπρεπέστεραν καὶ ὡραιότεραν, τὰ δὲ ὀνόματα ἐκείνων, ποὺ θὰ προσφέρουν γιὰ νὰ ἀποπερατωθῇ ἡ ἐπισκευὴ τῆς καὶ ἡ διακόσμησίς τῆς, θὰ ἀναγραφῶσι μὲ χρυσὰ γράμματα εἰς τὴν προμετωπίδα αὐτῆς εἰς αἰώνιον δίδαγμα τῶν νεωτέρων. Διὰ τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν Ἀθηνῶν
Ὁ Πρόεδρος
Κ. Ι. ΖΑΡΠΑΛΑΣ, ἱατρός
(Νοέμβριος 1936)

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑράνων κ. Κ. Ζαρπαλᾶς μετὰ τοῦ δωρητοῦ κ. Παντελεῆ Παπαῦ

ΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝΤΑ ΕΝ Β. ΗΠΕΙΡΩ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Β. Ἡπείρου εἰς τὸ τμήμα Δροπόλεως, Δελβίνου καὶ Πωγωνίου ἄνοιξαν τὴν 18)βρίου τὰ Ἑλλ. Σχολεῖα. Εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, τὸν ὁποῖον μᾶς ἀποστέλλει ἐκεῖθεν συνεργάτης τῆς «Β. Ἡπείρου» ἐμφαίνεται ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων (κατὰ προσέγγισιν) ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ σχολεῖα μαθητῶν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκόντων διδασκάλων.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΡΟΠΟΛΕΩΣ

Χωριὰ	Μαθηταὶ	Ἀριθ. διδ/λων
Δερβιτσιάνη	250	5
Καλογοραντζή	130	3
Βάνιστα	80	2
Χάσκοβον	80	2
Δουβιανή	130	3
Σωφράτικα	80	2
Τεριαχάτες	80	2
Γκορίτσα	50	1
Γράψη	85	2
Γεωργουτσάτες	120	3
Ζερβάτες	45	1
Βουλιαράτες	140	4
Βόδριστα	85	2
Κρᾶ	35	1
Βωδῖνον	45	1
Πέπελη	80	2
Κλεισάρι	80	2
Σελλειὸ	55	1
Λοβίνα	35	1
Κακογαραντζή	34	1
Σωτήρα	130	4
Λόγγος	85	2
Κοσσοβίτσα	90	2
Κατούνα		
Ἀη-Νικόλας	70	1
Κακαβιά	85	2
Ραντάτι	30	1
Ἀνω Ἐπισκοπὴ	70	1
Κάτω Ἐπισκοπὴ	65	1
Γλύνα	85	2
Βραχογοραντζή	40	1

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

Πολύτσανη	200	4
Σωπικὴ	300	5
Σιάτιστα	90	3
Χλωμό	85	3
Μαυρόγερο	40	1
Σχωριάδες	75	2

ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΕΛΒΙΝΟΥ

Χωριὰ	μαθηταὶ	Ἀριθ. διδ/λων
Δρόβιανη	160	5
Κοινότης Λάκκας	140	4
Ἀνω Λεσνίτσα	200	3
Κάτω Λεσνίτσα	220	4
Κρόγκοι	40	1
Λίβινα	50	1
Βελιάχοβον	25	1
Δίβρη—Μεμόραχη	260	4
Κουλουράτι		
Θεολόγο, Μάλ. τσιανη, Τσερκυβίτσα, Γιαννιτσάτες, Ἀη Ἀντριᾶς, Λουψάτες	200	3
Γράσδιανη	50	1
Σμίνετσι	40	1
Κρᾶ	30	1
Λαζάτες Καλτσάτες	90	2
Γράβα—Κεστοράτι	60	2
Κομμάτι		
Χότζα, Κουλουρίτσα	50	1
Καρόκι	40	1
Βακαλιάτες	50	1
Χαντίραγα	30	1
Μεμούσμπη, Καινούργιο, Καραλήμπε, Ράχι	70	1
Καλύβια Πασιά	70	2
Χάλιο	30	1
Γέρμα	65	2
Καλύβια Δροβιάνης	30	1
Ὁμέρ Ἐφέντ	55	1
Ρουμαντζᾶ		
Ἀλήκου, Τσαοῦσι,		

Εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Πατρίδα

—Οἱ Ἀλβανοὶ δημιουργοῦν δυσχερείας διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων

Κατ' ἐγκυροτάτας πληροφορίας ἐκ Βορείου Ἡπείρου ἀρχομένων τῶν Σχολικῶν μαθημάτων ἐσημειώθησαν ἐν Χειμάρρα γεγονότα μαρτυροῦντα ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ δὲν ἔχουν καμμίαν διάθεσιν νὰ ἐπιτρέψουν τὴν λειτουργίαν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων. Αἱ Ἀλβανικαὶ ἀρχαὶ προσέβησαν εἰς παντίους πιέσεις κατὰ τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀναγκάσουν αὐτοὺς, νὰ ἀποστείλουν τὰ τέκνα των εἰς τὰ Ἀλβανικὰ Σχολεῖα.

Συνέλαβον τὸν ἱερέα τῆς Παλάσσας Παπα-Κοσμᾶν μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἡγεῖται κινήσεως διὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὴν Λιούσσαν. Ὡσαύτως συνελήφθησαν εἰς τὴν Παλάσσαν πέντε πρόκριτοι, οἱ ὁποῖοι ὠδηγήθησαν ἐσπευσμένως καὶ διὰ

νυκτὸς εἰς Δρυμάδες ἐνθα μετ' ἄλλων ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ὑπεβλήθησαν εἰς ἀνακρίσεις κρατηθέντες εἰς τὸ ἐκεῖ ἄθλιον ἀστυνομικὸν κρατητήριον ἐπὶ 24 ὥρας μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ἐπισκέψεως εἰς οὐδέναν ἐκ τῶν συγγενῶν των. Ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς Χειμάρρας διέταξε καὶ ἐδάρησαν οὗτοι ἀνηλεῶς διὰ νὰ μαρτυρήσουν ἂν «ἐνεργοῦν προπαγάνδαν» διὰ νὰ ἀνοίξουν τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Ὁ Σταθμάρχος τῆς Παλάσσας συνέστησε εἰς μερικοὺς οἰκογενειάρχας, τοὺς ὁποῖους ἐκάλεσεν παρ' αὐτῶν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν Σταθμὸν νὰ στείλουν τὰ τέκνα των εἰς τὰ Κυβερνητικὰ Σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς εἶπε, παρέχεται δωρεὰν ἡ ἐκπαίδευσις καὶ νὰ μὴ ἐπιμένουν δι' Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τὴν συντήρησιν τῶν ὁποίων θὰ ἀνελάμβανον οἱ ἴδιοι. Εἰς ἀρνησιν τούτων ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι «χρηματίζονται» διὰ τὴν στάσιν των αὐτὴν, ἀλλὰ ματαιοπονοῦν διότι ἡ Κυβέρνησις τῆς χώρας δὲν θὰ ἐνδώσῃ εἰς τοὺς «ἐκβιασμοὺς» των.

Ὡς πληροφοροῦμεθα οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἀπήνθουν τηλεγράφημα διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Βασιλέα.

—Ἐπαύθησαν διδάσκαλοι

Πληροφορίαι προσερχόμεναι ἐξ Ἀργυροκάστρου ὁμιλοῦν ὅτι ἐνετάθησαν τελευταίως αἱ πιέσεις κατὰ τῆς ὁμογενοῦς μειονότητος ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανικῶν Ἀρχῶν. Κατὰ ταῦτα ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ὅτι ἤνοιξαν τὰ Σχολεῖα τῶν Κοινοτήτων ἄνευ Κυβερνητικῆς διαταγῆς ἐπαύθησαν τρεῖς διδάσκαλοι τῆς Κοινοτήτος Δερβιτσιανῆς οἱ κ. κ. Θ. Αἰλῆς, Β. Παπαδόπουλος, Θ. Σιάνος, ἡ διδασκάλισσα τῆς Καλογοραντζῆς κ. Ἡλιάδου ἐκ Χειμάρρας, δύο εἰς τὸ χωρίον Σωπικὴ, ἕνας εἰς τὸ χωρίον Βουλιαράτι καὶ ἕνας εἰς Δουβιανήν. Αἱ πληροφορίαι αὗται ἐπιβεβαιοῦνται πλήρως. Κατόπιν αὐτῶν

Τρέμουλη, Κασιμελάμπεη	110	2
Πάλη	40	1
Τσόγκα	60	1
Μετόχι	25	1
Βρυώνι	50	1
Φοινίκη, Καραχάτζι, Σιγιάνι (Ἅγιος Ἰωάννης) Βρωμερὸ, Μαυρόπουλο	150	2
Ἀνω Μεσοπόταμο	50	1
Κάτω Μεσοπόταμο	50	1
Κρανιά	50	1
Ἀρδάσοβα	20	1
Κώσταρι, Μπραϊλάτες	60	1
Κακοδίκι	130	3
Ἐλευθεροχώριον	90	2
Γαρδικάκιον	50	1
Συρακάτες	30	1

ἐπικρατεῖ ἀναβρασμός εἰς τὸ τμήμα Δρο πόλεως.

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς «Δημοκρατίας» Ἀργυροκάστρου τὰς κάτωθι δημοσιευόμενας δικαστικὰς ἀποφάσεις, κλήσεις καὶ δηλώσεις ἀποδίδοντες σημασίαν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀπὸ εἰδησεογραφικῆς ἀπόψεως.

— Ἀπόφασις

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1936 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργυροκάστρου, κατόπιν τῆς ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1935 αἰτήσεως τῆς κυρίας Ἑλένης Ἀλεξίου Νάτση ἐξ Ἀργυροκάστρου δι' ἧς ἐξαιτεῖτο, ἵνα ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Θωμᾶς Νικολάου Ἀλεξίου ἐξ Ἀργυροκάστρου κηρυχθῇ ἄφαντος ἐπειδὴ ἀπὸ πλεόντων 25 ἐτῶν εὐρισκόμενος εἰς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Β. Ἀμερικῆς με' ἄγνωστον διεύθυνσιν δὲν ἔχει ἀλληλογραφίσει, οὐδὲ πληροφορία τις περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει, οὐδὲν εἶναι γνωστὸν ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε, ἐκηρύχθη ἐν ἀφανείᾳ. (Σκοπὸς τῆς κηρύξεως τῆς ἀφανείας εἶναι, ὅπως ἀπαλλαγῇ ὁ υἱὸς τῆς αἰτοῦσης ἐκ τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὡς προστάτης οἰκογενείας).

— Δήλωσις

Καλεῖται ἡ κυρία Δημητροῦλα θυγάτηρ τοῦ Βασιλείου Κάτση ἐκ Βραϊλατίου τοῦ Δελβίνου, ἥδη ἄγνωστου διαμονῆς ἐν Ἑλλάδι, ἵνα ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀργυροκάστρῳ Πρωτοδικῶν τὴν 25 Νοεμβρίου 1936 ὥρα 9 π. μ., ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην θὰ διεξαχθῶσι προσπάθειαι συμβιβασμοῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Χαράλαμπος Ρέντζος ἐκ τοῦ χωρίου Κώσταρι τοῦ Δελβίνου σύζυγος τῆς εἰρημένης ἐζήτησε τὴν λύσιν τοῦ γάμου των ὑπαιτιότητι ταύτης, διότι κακῶς ἐγκατέλειψε ταύτην ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934. Ἡ μὴ ἐμφάνισις ταύτης κατὰ τὴν ὥς ἂν

νῶ ὀριζομένην ἡμέραν καὶ ὥραν θὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νομίμων διατυπώσεων ἐρήμην αὐτῆς.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 7—10—36
Ὁ Πρωτοδίκης

— Κοινοποιήσις

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Σωτηρίου Κολίτση θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου Μιχαήλ ἐκ Μπαντιλιόνιας, κάτοικος τοῦ χωρίου Κουτάλ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πρεμετῆς, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1936 αἰτήσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργυροκάστρου, ἰσχυρίζεται ὅτι με' τὸν Σωτήριον Στεργίου Κολίτσην ἐκ Μπανταλιόνιας ἦλθεν εἰς γάμον κανονικῶς πρὸ 12 ἐτῶν, μετὰ δὲ βραχεῖαν συζυγικὴν ζωὴν, οὗτος ἀπεμακρύνθη τῆς συζυγικῆς ἐστίας πρὸ 8 ἐτῶν μεταβάς εἰς Γαλλίαν, ἄνευ προφανοῦς αἰτίας ἐγκατέλειπε ταύτην χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν τύχην αὐτῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 206 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. γνωστὸν καθίσταται εἰς τὸν εἰρημένον Σωτήριον ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς δημοσιεύσεως τῆς κοινοποιήσεως ταύτης εἰς τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατία» νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν καὶ πλησίον τῆς αἰτοῦσης συμβίας τοῦ Ἀθηνᾶς. Ἡ παροῦσα δημοσίευσις ἐπέχει τύπον Κοινοποιήσεως.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 16—10—36
Ὁ Πρωτοδίκης

Ἡ κυρία Ὀλγα θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου Χρήστου Κουτίνη καὶ σύζυγος τοῦ Νικολάου Μηνᾶ Σίλη, ἐκ Πολιτσάνης, διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1936 αἰτήσεως τῆς πρὸς τὸν Πρόξενον τῶν ἐν Ἀργυροκάστρῳ Πρωτοδικῶν, ἰσχυρίζεται ὅτι με' τὸν εἰρημένον Νικόλαον Μηνᾶ Σίλην ἐκ Πολιτσάνης ἦλθεν εἰς γάμον κανονικῶς τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1929 καὶ μετὰ συμβίωσιν ἐννέα μηνῶν, ὁ

εἰρημένος ἀπεμακρύνθη τῆς συζυγικῆς ἐστίας μεταβάς ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὴν πόλιν Νέαν Ὑόρκην με' διεύθυνσιν ἄγνωστον, καὶ ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος ἄνευ προφανοῦς αἰτίας δὲν ἐνδιαφέρθη διὰ τὴν τύχην αὐτῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 206 παραγρ. II τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθίσταται γνωστὸν εἰς τὸν εἰρημένον ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κοινοποιήσεως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστίαν, ἄλλως με' τὴν ἐκπνοὴν τῆς προθεσμίας ταύτης θὰ ἐνεργηθῇ συμφώνως τῷ Νόμῳ. Ἡ δημοσίευσις αὕτη ἐπέχει θέσιν κοινοποιήσεως.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ 24 8)βρίου 36
Ὁ Εἰρηνοδίκης

— Γραφεῖον ἐκπλειστηριάσεων ἐν Ἀργυροκάστρῳ

Δήλωσις πλειστηριασμοῦ

Ἀριθ. 66)36

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος Μιχαὴλ Βασιλείου ἐκ Δουβιανῆς τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἥδη κάτοικος Δελβίνου, μέχρι σήμερον οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε δι' ἀντιπροσώπου του τινος δὲν παρουσιάσθη ἐν τῷ γραφείῳ τούτῳ ἵνα καταβάλλῃ 110 λίρας χρυσᾶς Τουρκίας καὶ τοὺς νομίμους τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς 19 Μαρτίου 1925 μέχρι τῆς πλήρους ἐξοφλήσεως, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα πλειστηριασμοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ καθορισθῶσιν ἔκτοτε, ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος Σπυρίδωνος Νικολαΐδη ἐκ Δουβιανῆς, 1 ο)ο τέλη ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καὶ 10 ο)ο ἐπ' αὐτοῦ κοινοτικὸν φόρον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου Ταμείου καὶ συμφώνως τῆς ὑπ' ἀριθ. 105)25 τῆς 15 Νοεμβρίου 1932 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀργυροκάστρῳ Πρωτοδικῶν, ἐπειδὴ ἄπασαι αἱ νόμιμοι προθεσμίαι κοινοποιήσεως παρήλθον, οὐδὲ ἡ γέρθησαν τὰ κατὰ τῆς ὥς ἂν ἀποφάσεως ἐνδίκᾳ μέσα καὶ συμφώνως τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος,

ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Σαχίνη, τῇ ὥς ἂν ἀποφάσει καὶ τῇ ἀποφάσει τοῦ Προέδρου τῶν πλειστηριασμῶν καὶ μετὰ τὴν ἐνέργειαν πασῶν τῶν νομίμων διατυπώσεων ἐκτίθενται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τὰ 3)4 καὶ τὸ 1)8 16 τεμαχίων ἀγρῶν, ἀποτελουμένων ἐκ 1726 στρεμάτων καὶ ἐκτιμηθέντων ἐν ἔτει 1922 εἰς φράγκα χρυσᾶ 13.025. καὶ εὐρισκομένων ἀπάντων εἰς Φοινίκην τοῦ Δελβίνου.

Ὁ πλειστηριασμὸς ἀρχεῖται 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δευτέρας δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατία». Πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν ὀφείλει νὰ καταθέσῃ 200 φράγκα χρυσᾶ ὡς ἔξοδα πλειστηριασμοῦ.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 6 8)βρίου 36
Ὁ Ἐκπλειστηριαστής

— Ἀπονομὴ συντάξεων

Διὰ βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπενεμήθησαν συντάξεις εἰς τοὺς κάτωθι τέως δημοσίους ὑπαλλήλους :

Ἰντρίξ Ζεϊνέλι (Ὁθωμ) τ. Δημοτικὸν Ἀστυνόμον 2.250 χρυσᾶ φράγκα ἥτοι δραχμᾶς 78750, Ἐτέμ Νενρούζην (Ὁθωμ.) τ. ἐνωμοτάρχην φράγκα χρυσᾶ 990, Νταοὺτ Χότζα (Ὁθωμ) τ. Δημ. Ἀστ. φράγκα χρυσᾶ 1950, Ἀσμη Τάπο (Ὁθωμ.) τ. Διευθυντὴν Γεωργίας φράγκα χρυσᾶ 6.800 ἥτοι δραχμ. 238.000, Α. Ἀμπεντίν (Ὁθωμ.) τ. Δημ. Ἀστυν. φράγκα χρυσᾶ 1850, Ἐσφέφ Γκέντζη Ἰμπραήμ, τ. ἐνωμοτάρχ. φράγκα χρυσᾶ 1620, κ. Πασιᾶ μητέρα τοῦ μακαρίτου τ. χωροφύλακος Ἰσμαήλ Φαλή Τσίκου φράγκα χρυσᾶ 390, Χισέν Μπολίκου, τ. ἀρχιδιδάσκαλον φράγκα χρυσᾶ 3825, Βεχτήτ Μπαίο Χασάνι τ. ἐνωμοτάρχ. φράγκ. χρυσᾶ 720, Γιοβάν Κοκόσι (Καθολικόν) τ. Γραμματέα Γυμνασίου Τιράνων 2400, Ζέφ Μαλιόκα (Καθολικόν) τ. πολιτ. Ἀστυνόμον φράγκα χρυσᾶ 2100.

— Η σύγκλησις τῆς Ἀλβανικῆς Βουλῆς.

Εἰς τὰς 17 Ὀκτωβρίου συνήλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ κ. Κότσιο Κότα ἡ Ἀλβανικὴ Βουλὴ. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν ἀνεγνώσθησαν διάφορα σχέδια νομοθετικῶν διαταγμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο καμμία συζήτησις.

Ἐζητήθη ἡ ἄρσις τῆς βουλευτικῆς ἀσυλίας τοῦ βουλευτοῦ Ἀβντουραχμάν Ντίμπρα προκειμένου νὰ ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ κατηγορία.

— Σύστασις Νέας Ἀλβανικῆς Πρεσβείας

Διὰ Νομοθετικοῦ Διατάγματος συνίσταται νέα Ἀλβανικὴ Πρεσβεία ἐν Βουκουρεστίῳ.

— Ἰδρυσις κυλινδρομύλων

Πληροφορούμεθα ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς Ἀλβανίας ἐπέτρεψε τὴν λειτουργίαν δύο κυλινδρομύλων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Φιέρη ἀνηκόντων εἰς τοὺς Ἰντριζ Ντίλον καὶ Κοσμά Νίτον.

— Ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Κορυτσᾶς

Κατὰ πληροφορίας τὴν 1 Νοεμβρίου θὰ γίνοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Κορυτσᾶς.

— Καὶ τὰ τελευταῖα φέσια

Ἡ Κυβέρνησις διὰ τῶν Ὑπουργῶν τῆς συνέστησε εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους νὰ φέρουν ὅλοι καπέλλα.

Ἡ σύστασις αὕτῃ ἔρχεται ὥς δευτέρα κατόπιν προηγουμένης. Τοῦτο ἐγένετο διότι μερικοὶ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ὑπάλληλοι ἐξηκολούθουν νὰ φέρουν ἀκόμη τὰ τουρκικὰ φέσια.

— Ἱερόσυλος

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Λιούσνιας ἄγνωστοι εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ ἔκλεψαν τὸ Ταμεῖον καὶ διάφορα ἄλλα τιμαλφῇ.

— Συνήλθεν τὸ Μικτὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον

Ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοφόρου Κίση συνήλθεν, ὅπως εἶχε προαναγγελθῇ, τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτὰς θὰ συνέλθῃ καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος.

— Ἐνὸς ἔτους Κυβερνητικὸς βίος

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως ἔτους,

ἀφ' ἧς ἀνέλαβεν ἡ Κυβέρνησις φράσερι αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀλβανίας ἐξαίρουν τὸ Κυβερνητικὸν ἔργον καὶ διερμηνεύουν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἐθνικόν, ὁ ὁποῖος ἠδόκησε νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του μίαν τοιαύτην Κυβέρνησιν. Ἰδία ἡ «Arbenia» ἐξαίρουσα τὸ Κυβερνητικὸν ἔργον ἐκδηλώνει τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κ. Μεχντῆ Φράσερι καὶ εὐχεται ἐπιτυχίαν εἰς τὸ μελλοντικὸν τῆς ἔργον.

Ἡ «Δημοκρατία» τοῦ Ἀργυροκάστρου ὡσαύτως ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἀσχολουμένη παρατηρεῖ ὅτι τὸ Κυβερνητικὸν ἔργον δὲν ὑπῆρξεν ἐκεῖνο ὅπερ αὕτη (ἡ Κυβέρνησις) ὑπεσχέθη πάντως ὅμως εἶναι ἐπαινετέα διὰ τὰς προσπάθειάς τῆς. Ἐν κατακλείδι συνιστᾷ εἰς τὴν Κυβέρνησιν φράσερι νὰ πράττῃ περισσότερα καὶ νὰ ὑποσχεταὶ ὀλιγώτερα διὰ νὰ εἶναι πάντοτε συνεπὴς πρὸς ἑαυτὴν καὶ τὸν Ἀλβανικὸν λαόν.

— Ραγδαῖαι βροχαὶ

Πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὸν διαρρεῦσαντα μῆνα ἔπесαν ραγδαῖατα βροχαὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀλβανίαν αἱ ὁποῖαι ἐπέφερον πολλὰς ζημίας ἰδίᾳ εἰς τὰς ἐκτάσεις τὰς ἐσπαρμένας μὲ ἀραβόσιτον. Εἰς τὰ Τίρανα συνέβησαν πλήμμυραι μὲ σημαντικὰς ζημίας καὶ καταρρεῦσαι οἰκίαν.

— Ὁ θάνατος τοῦ Οὐγολίνι

Ἀπὸ τὴν «Gazzetta del Mezzogiorno» πληροφορούμεθα ὅτι ἀπέθανεν ἐν Βολενίᾳ ὁ ἀρχαιολόγος Λουτζι Οὐγολίνι. Ὁ ἐν Τίρανοις ἀνταποκριτὴς τῆς συναδέλφου μεταδίδει τὴν βαθυτάτην ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἐν Ἀλβανίᾳ ὁ θάνατος τοῦ διαπρεποῦς Ἀρχαιολόγου, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Βουθρωτοῦ εἶχε καταστήσῃ πασίγνωστος.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς Ἀλβανίας κ. Νοῦς Μπουσιᾶτι, ἅμα τῇ ἀνάγγελίᾳ τοῦ θανάτου, ἀπῆλθον ἐπὶ συλλυπητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Οὐγολίνι καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τῆς Ἰταλίας.

Ἡ ἐφημερίς «Αρμπένια» πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ μεταστάντος ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἀναλύουσα τὴν ἀρχαιολογικὴν του ἐργασίαν.

— Σεισμοὶ εἰς τὴν Κορυτσᾶν

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου ἐσημειώθη ἐν Κορυτσᾷ ἑλαφρὰ σεισμικὴ δόνησις, ἀνευ εὐτυχῶς, θυμάτων.

— Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Δελβίνου

Κρατεῖ σκέψις παρὰ ταῖς ἀρμοδίαις

Ἀρχαῖς, ὅπως μεταφερθῇ τὸ Εἰρηνοδικεῖον Δελβίνου εἰς Ἀγίους Σαράντα διὰ τὴν καλυτέραν ἐμφάνισιν τῆς παραλιακῆς πόλεως.

— Μία διάλεξις διὰ τὰς Ἀρχαιοτήτας τῆς Ἀπολλωνίας

Στὰς 17 Ὀκτωβρίου ὁ Δρ. Λέον Ρεῖ ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ἀνασκαφὰς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν πόλιν Ἀπολλωνίαν ἔδωκε μίαν διάλεξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «National» τῶν Τιράνων σχετικῶς μὲ τὰς εὐρεθείσας ἀρχαιοτήτας τῆς νεκρᾶς Ἑλληνικῆς πόλεως. Εἰς τὴν διάλεξιν ταύτην παρέστη ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Μεχντῆ Φράσερι, ὁ Πουργοὶ, βουλευταὶ, αἱ ἀνώταται στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος.

— Τὸ ἐμπόριον Ἀλβανίας

Τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον τῆς Ἀλβανίας κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Ὑπουργείου τῆς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς τριμηνίας Ἀπριλίου—Μαΐου—Ἰουνίου σημειώνει τὴν ἐξῆς κίνησιν.

Αἱ ἐξαγωγαὶ ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1.774.145 χρυσῶν φράγκων, αἱ δὲ εἰσαγωγαὶ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 4.100.577 χρ. φράγκων. Τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰς ἐξαγωγὰς τῆς ἔχει ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἡ «Δημοκρατία» τοῦ Ἀργυροκάστρου ἐπανερχομένη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο παρατηρεῖ ὅτι ὡς καταδεικνύεται ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῆς δημοσιευθείσης στατιστικῆς εἶναι ἀσύμφορον νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἐμπόριον μὲ τὰς χώρας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι εἰσάγουν ἐν Ἀλβανίᾳ, χωρὶς νὰ ἀγοράζουσιν ἐξ αὐτῆς ἀρκετὰ ἢ χωρὶς ν' ἀγοράζουν καθόλου καὶ συνιστᾷ εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἀτονήσαντος κανονισμοῦ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν.

— Πλήμμυραι

Εἰς τὸ Πογραδέτσι (πρὸς τὴν Ἀχρίδα) κατὰ τὰς τελευταίας βροχὰς ἐπλημύρισεν ὁ ποταμὸς καὶ ἐπροξένησε ζημίαν 40.000 χρυσῶν φράγκων. Ἐσηματίσθη μία ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Νομάρχου Κορυτσᾶς.

— Διὰ προκηρύξεις

Τὸ εἰδικὸν δικαστήριον διὰ τὴν ἐκδίκασιν

τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων συνελθὼν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ταγματάρχου Μπιλιάλ Νεβίτσα, ἀφοῦ διεξῆλθε τὸ κατηγορητήριον ἐναντίον τοῦ Ζεφ Ἀσίκου ἐκ Σκόδρας ἐμπόρου χαρτοσήμου κατηγορουμένου ὡς κατόχου μιάς προκηρύξεως κατὰ τῶν Κρατικῶν συμφερόντων, ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς κατηγορίας ὁμοφώνως.

— Γάμοι

Ὁ Νικόλαος Κιάκος ἐξ Ἀργυροκάστου ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δίδος Ἑλπινίκης Ἀθ. Γιάννη ἐκ Νοκόβου Λιουντζουριάς.

— Ἰούλιος Βαλαώρα

Ἀπέθανεν ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης καὶ ὑπουργὸς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας τῆς Ρουμανίας Ἰούλιος Ἡλία Βαλαώρας. Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη ἐν Μοσχόπολει ἐνθα ἤκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. Μετὰ τὸ πέρασ τούτων μετέβη εἰς Κορυτσᾶν ἐνθα ἀπεφοίτησε τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου καὶ τὸ 1889 ἐνεγράφη εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Βουκουρεστίου. Ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς ἐν Παρισίοις καὶ τὸ 1910 ἔλαβε τὸ δοκτοράτον τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Φιλοσοφίας.

— Τὸ σκάνδαλον τοῦ Ὀμίλου Δημ. Ἔργων

Ἐνα μεγάλο σκάνδαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέχονται πολλὰ πρόσωπα ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Ὀμίλον τῶν Δημ. Ἔργων τῶν Ν. Τιράνων. Ὁ ἴδιος ὑπουργὸς τῶν Δημ. Ἔργων κ. Ναράτσι, ὁμοῦ μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως, λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ἀνακρίσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ὀμίλου τούτου.

Συνελήφθησαν ὁ Βεχμπῆ Μπιλιάλι, Μούλιο Ντοῦσι, καθὼς καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἐδραπέτευσεν ὁ ἐπαρχὸς Νετζίπ Σελιάμι. Ἐπαύθησαν ὁ γραμματεὺς Ζεϊνὲλ Γκασσιβάρ. Μετετέθη ὁ μηχανικὸς τοῦ Ὀμίλου Ἰφζή Κότσα.

Ἡ ἀποκάλυψις ὀφείλεται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀναπληρωτοῦ Μηχανικοῦ, τοῦ νέου κ. Ἀνθίμου Οἰκονόμου. Αἱ ἀνακρίσεις ἐξακολουθοῦν. Πιστεύεται ὅτι τὸ σκάνδαλον εἶναι εὐρὺ καὶ περιπλοκόν.

Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορικῆς περὶ Β. Ἡπείρου μελέτης τοῦ συγγραφέως *, τῶν ἀνεκδότων διπλωματικῶν ἐγγράφων τοῦ Στεφ. Σκουλούδη, ὡς καὶ τῶν ἐκ τῆς Β. Ἡπείρου ἐντυπώσεων τοῦ Rene Puyux, λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΝΙΚΟΣ ΜΑΣΣΙΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

Υφάσματα Άγγλικά, Έλληνικά. Έφαρμογή τελεία—Κομψότης
Αιόλου 73α — Άριθ. Τηλεφ. 29-413